

ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

«Ίδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου»
(Ίωάν. α' 29)

● ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ●
Όργανο ὁμωνύμου Συλλόγου
Χριστοκοπίδου 12, 105 54 - Ἀθήνα
www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα:
2103212713 - 2103212107
e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

● ΕΤΟΣ 60ο - ΤΕΥΧΟΣ 627 ●
● ΙΟΥΝΙΟΣ 2017 ●

● «Ίδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου» (Ίωάν. α' 29) ●

Θαύματα καὶ χαρίσματα

Θρησκευτικὴ ἐπίδειξις

Νά ξεκινήσουμε με εἰδήσεις. Ὑποτίθεται, ὅτι πρόκειται γιὰ ἐκκλησιαστικές εἰδήσεις, πού παρόμοιες διαβάζουμε καθημερινὰ σέ «ἐκκλησιαστικές» ιστοσελίδες μεγάλης ἐπισκεψιμότητας. Κάποια ιστοσελίδα ὑποτίθεται, πὼς μιλάει γιὰ τὴν Ὁρθοδοξία: «Ὁλη ἡ Ὁρθοδοξία μὲ ἓνα κλίκ». Καὶ ἐπειδὴ Ὁρθοδοξία = Ἐκκλησία, ἄρα θὰ πρέπη νὰ βλέπουμε ὅλη τὴν Ἐκκλησία μὲ τὴ θεολογία της, μὲ ἓνα κλίκ!!! Καὶ ἐπειδὴ μιλάμε γιὰ ὅλη τὴν Ἐκκλησία, ἄρα θὰ πρέπη νὰ βλέπουμε στὴν ιστοσελίδα ὅλο τὸ μεγαλεῖο τῆς πίστεως τῆς Ἐκκλησίας!!! Καὶ ἐπειδὴ ὅλο τὸ μεγαλεῖο τῆς πίστεως τῆς Ἐκκλησίας εἶναι τὸ θαῦμα τοῦ Εὐαγγελίου στὴ ζωὴ τῶν πιστῶν χριστιανῶν, ἄρα στὰ εἰκονιζόμενα, ὑποτίθεται ὅτι θὰ φαίνωνται ὅλες οἱ θαυματουργικὲς ἀλλαγές στὴν πνευματικὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας!!! Καὶ ἐπειδὴ ὅλα αὐτὰ ἀποτελοῦν τὰ ζωντανὰ σημεῖα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τὴ ζωντανὴ μαρτυρία τῆς Ἀλήθειας καὶ τῆς Ἀγιότητος, περιμένουμε νὰ δοῦμε τὴ ζωντανὴ λατρεία καὶ τὴν πίστι.

Φυσικὰ τίποτε ἀπὸ ὅλα αὐτὰ δέν ἔχει ἡ ψηφιακὴ «Ὁρθοδοξία μὲ ἓνα κλίκ»!

● Οἱ εἰκόνες τῶν ἐκκλησιαστικῶν ρεπορτάζ ἔχουν καμμία σχέση με τὴν ἀγιότητα, με τὴν πνευματικότητα, με τὴν ἀγωνία γιὰ τὴ βασιλεία τοῦ Θεοῦ;

● Ρίξτε μιὰ ματιὰ στὶς εἰκόνες μιᾶς μόνο ἡμέρας: Τί θὰ δῆτε; Παναγύρια, πολυαρχιερατικὰ συλλείτουργα, μεταφορὲς διαφόρων εἰκόνων, μεταφορὲς καὶ ὑποδοχὲς λειψάνων, ἑορτασμούς ἐπετειακούς γιὰ δεκάχρονα καὶ εἰκοσάχρονα ἀρχιερατείας, καὶ ὅλα αὐτὰ μὲ πολλὰ «ἐφέ» καὶ μὲ δεκάδες φωτογραφίες. Κάθε πανηγυρικὸς ἔσπερινός καὶ κάθε πανηγυρικὴ λειτουργία προβάλλεται μὲ τουλάχιστον τριάντα φωτογραφίες!

● Καὶ διερωτᾶται κανεὶς: Σ' ὅλα αὐτὰ τὰ πλάνα μποροῦμε νὰ φαντασθοῦμε τὸν Κύριό μας, τὸν Ἰησοῦ Χριστό; Φαντάζεσθε τὸ Χριστό μὲ μιὰ οὐρά, πού λέγεται μανδύας, νὰ τὸν κρατοῦν δύο διάκονοι; Φαντάζεσθε τὸ Χριστό στολισμένο σάν

ἀρχιερέας τῆς παλαιᾶς Διαθήκης; Καί μόλις λέει «*Εἰρήνη πᾶσι*», φαντάζεσθε νά ἀκούη ἕνα ἀργόσυρτο κολακευτικό «*Εἰς πολλά ἔτη, Δέσποτα*»; Φαντάζεσθε τό Χριστό νά κολακεύη καί νά κολακεύεται ἀπό συλλειτουργούς του ἀρχιερεῖς; Φαντάζεσθε τό Χριστό νά τόν ὑποδέχωνται ὡς ἀρχηγό κράτους καί νά φτιάχνουν γύρω Του σειρές μέ στρατιῶτες ἐπ' ὤμου; Φαντάζεσθε τό Χριστό, τόν σταυρωμένο Κύριο, μέ κοσμική μεγαλοπρέπεια;

- Ὅλα αὐτά φανερώνουν, ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς σωτηρίας, ἔχει μετατραπῆ σέ θρησκεία ἐπιδειξέως.

- Ὅσοι πιστοί, εὐχαριστοῦμε τόν Κύριο, πού μᾶς χάρισε διάκρισι.

Διακρίνουμε τό γνήσιο ἀπό τό κίβδηλο. Διακρίνουμε τό ἀληθινό ἀπό τό ψεύτικο. Διακρίνουμε τήν ἀγιότητα ἀπό τή θρησκευτικότητα. Διακρίνουμε τά οὐσιώδη ἀπό τά ἐπουσιώδη, ἢ μᾶλλον ἀπό τά ἀνούσια. Διακρίνουμε τήν προσευχή ἀπό τήν ἐπιδεικτικότητα. Διακρίνουμε τή σωτηρία ἀπό τή μαγεία. Διακρίνουμε τήν ἐορτή ἀπό τό πανηγύρι. Διακρίνουμε τό Ἐὐαγγέλιο ἀπό τά ἐντάλματα τῶν ἀνθρώπων.

- Ὁ Χριστός, βλέποντας τή στολισμένη καί πανηγυρτζίδικη θρησκευτικότητα τῶν φαρισαίων, τοὺς κατηγόρησε μέ τά τρομερά ἐκεῖνα «*Οὐαί*» (Ματθ. κεφ. κγ). Καί σέ ἀντιπαράθεσι μ' αὐτή τή νοοτροπία τῆς φαρισαϊκῆς φασαρίας, καλεῖ σέ πνευματική ἀνάπαυσι καί ἀνάτασι: «*Δεῦτε πρός με πάντες οἱ κοπιῶντες καί πεφορτισμένοι, κἀγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς*» (Ματθ. ια' 28).

—Σέ εὐχαριστοῦμε, Κύριε, γιατί μᾶς διδάξες νά διακρίνουμε τή βασιλεία Σου ἀπό τά θρησκευτικά παλάτια μιᾶς ἐκκοσμικευμένης Χριστιανωσύνης. Σπ' αὐτιά μας ἤχει ὁ λόγος Σου: «*Οὐαί ὑμῖν, γραμματεῖς καί φαρισαῖοι ὑποκριταί, ὅτι κλείετε τήν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων· ὑμεῖς γάρ οὐκ εἰσέρχεσθε, οὐδέ τοὺς εἰσερχομένους ἀφίετε εἰσελθεῖν*» (Ματθ. κγ' 14). Σέ εὐχα-

ριστοῦμε, Κύριε, γιατί μᾶς ἔδειξες τήν πόρτα μέ τήν Ἀλήθεια καί ὄχι τά παραπόρτια μέ τά θρησκευτικά παραμύθια. Ἡ πόρτα σου γράφει ἀπ' ἔξω: *Μετάνοια*. Τά παραπόρτια γράφουν: *Ματαιοδοξία*. Ἡ πόρτα σου γράφει: *Μακροθυμία*. Τά παραπόρτια γράφουν: *Μαγεία*.

Ἐργαλεῖα, ὄχι Πνεῦμα Ἅγιο

Ζητᾶμε θαύματα, γιά νά πιστέψουμε! Πολλές φορές χρησιμοποιοῦμε καί «*ἐργαλεῖα*» θαυμάτων, χωρίς νά πιστεύουμε ὅτι θά γίνη θαῦμα. Τά κρατᾶμε καί τά περιφέρουμε ὡς μιά εὐλαβῆ ἀπάτη.

- Ποιά τά ἐργαλεῖα; Κάποια εἰκόνα, συνήθως τῆς πολυώνυμης Παναγίας, κάποιον λείψανον ἑνός μάρτυρα, κάποιον κομματάκι ἀπό τό λεγόμενο «*Τίμιο Ξύλον*». Φταῖνε ὄλα αὐτά; Ὁχι. Φταίει ἡ πομπώδης προβολή τους καί ἡ ἀνθρωπαρέσκεία μας, ὅτι μέ ὄλα αὐτά θά ἐντυπωσιάσουμε τόν κόσμον.

- Καί εἶναι ἀλήθεια, ὅτι ὁ κόσμος, διψώντας γιά θαύματα, ἢ μᾶλλον διψώντας γιά εὐκολο τρόπο σωτηρίας, τρέχει. Δέν τρέχει ὅμως νά συγκινηθῆ ἀπό τό Σταυρικό πάθος τοῦ Χριστοῦ καί νά μετανοήσῃ συγκλονιστικά, ἀλλά τρέχει νά προσκυνήσῃ κάποια «*ἄχρανα πάθη*» τοῦ Χριστοῦ (ἔτσι τά λένε!!!), πού περιφέρουν ἀπό δῶ καί ἀπό κεί καί ἰχυρίζονται πὼς εἶναι θαυματουργά!

1. Φαντάζεσθε μετά τήν Ἀνάστασι τοὺς μαθητές, ἀντί νά χαίρωνται μέ τήν παρουσία τοῦ Ἀναστάντος Κυρίου, ἀντί νά ἀπολαμβάνουν τίς ἐμφανίσεις Του, ἀντί νά ἐνισχύωνται ἀπό τά ἀναστάσιμα παραγγέλματά Του, νά πηγαίνουν στό Γολγοθά, κι ἐκεῖ νά μαζεύουν... κάποιο καρφί,... κάποιο ἀγκάθι ἀπό τό ἀγκάθινο στεφάνι,... κάποιο κομματάκι ἀπό τό σπόγγο καί νά κατασκευάζουν χρυσᾶ κουτιά καί μέσα σ' αὐτά νά τά λιτανεύουν γιά εὐλογία τοῦ λαοῦ; Τό φαντάζεσθε;

Δέν μέ ενδιαφέρει τό καρφί! Μέ ενδιαφέρει ὁ Καρφωμένος γιά τίς ἀμαρτίες

μου πάνω στο Σταυρό. Μέ ενδιαφέρουν οι τύποι τῶν ἡλων, τὰ σημάδια τοῦ Πάθους καί τῆς Ἀναστάσεως. Δέν μέ ενδιαφέρουν ἐκεῖνα τὰ ἀγκάθια. Μέ ενδιαφέρουν τὰ ἀγκάθια τῶν ἀμαρτιῶν μας, πού ἀγκυλώνουν τό Ἄχραντο Σῶμα τοῦ Κυρίου καί ἀγκυλώνουν μέ τήν κακία μας τούς ἀδελφούς μας!

- Σιγά μή κάνανε οἱ Ἀπόστολοι συλλογή ἀπό τό... ἀρχεῖο τοῦ Γολγοθᾶ! Οἱ Ἀπόστολοι κάνανε τό γύρο τοῦ κόσμου, γιά νά κηρύξουν ὄχι τὰ ἐργαλεῖα μέ τὰ ὁποῖα σταυρώθηκε ὁ Κύριος, ἀλλά τήν ἀπειρη Ἀγάπη τοῦ Σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ.

2. Φαντάζεστε τήν Παναγία τῆς φτωχειᾶς σπηλιάς καί τοῦ φτωχικοῦ σπιτικοῦ νά μὴν ἀσχολῆται μέ τό μυστήριο τῆς Σαρκώσεως καί μέ τή μητρική στοργή στόν σαρκωθέντα Θεάνθρωπο, ἀλλά νά χαϊδεύη τὰ δῶρα τῶν μάγων; Τήν φαντάζεστε, ἀντί νά σφίγγη στήν ἀγκαλιά της τό Θεῖο Βρέφος, νά σφίγγη στόν κόρφο της τὰ δῶρα τῶν Μάγων; Φαντάζεστε νά ἀφήνη γιά λίγο τό Μεγάλο, τό ἀνεκδιήγητο Δῶρο, πού τῆς χάρισε καί μᾶς χάρισε ὁ Θεός, τόν Σαρκωμένο Μεσσία, καί νά τρέχη σέ... χρηματιστές τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, γιά νά διαπιστώσῃ τήν χρημαστηριακή ἀξία τῶν δώρων τῶν μάγων;

- Ὅταν ἔχῃς τό Δῶρο, τόν Χριστό, δέν ἀσχολεῖσαι μέ ὑλικά δῶρα. Καί ὅταν ἔχῃς μέσα στήν Ἐκκλησία τὰ τίμια Δῶρα, τὰ ἄχραντα Μυστήρια, δέν ὀνομάζεις «τίμια δῶρα» τήν προσφορά τῶν μάγων!

- Τὰ δῶρα τῶν μάγων ἀπασχολοῦν τόν πιστό μόνο μέ τό τί καί γιατί ἀναφέρονται στό κατά Ματθαῖον εὐαγγέλιο (β' 11). Ἀσχολεῖται ἡ Ἐκκλησία μέ τὰ δῶρα τῶν μάγων μόνο συμβολικά, ὅπως ἀναφέρει ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος: «Τίτι προσέφερον τόν χρυσόν καί τόν λίβανον καί τήν σμύρναν; Οὐκ εὐδηλον, ὅτι τῇ πίστει ἤδη ἦσαν ἐπερωμένοι; Καί πολλή ἡ διαφορά τῶν δώρων, κηρύγματος ἐπέχουσα τάξιν. Οὐ γάρ ἀπόβλητος ὁ λόγος, εἰ καί παρά πολλῶν

εἴρηται, ὅτι δὴ καί Θεόν ὠμολόγουν διά τοῦ λιβάνου, καί Βασιλέα διά τοῦ χρυσοῦ, καί τόν Πάσχοντα διά τῆς σμύρνης τόν τάφον ἐνδεικνύμενοι. Οὕτω γοῦν καί ἐτάφη. Καί ταῦτα δι' ὧν ἐποίουν οὗτοι προανεφώνουν» (Ε.Π.Ε. 33,320). Μετάφρασις: Σέ ποιόν πρόσφεραν τό χρυσάφι, τό λιβάνι καί τή σμύρνα οἱ μάγοι; Φαίνεται σαφῶς, ὅτι ἤδη εἶχαν πτερωθῆ μέ τήν πίστι. Τὰ δῶρα ἦσαν διαφορετικά, τό καθένα μέ τό δικό του κήρυγμα. Δέν εἶναι ἄλλωστε ἀξιοκαταφρόνητο αὐτό πού ἀπό πολλούς ἔχει λεχθῆ: Μέ τό χρυσάφι ἔδειχναν, ὅτι ὁ Χριστός εἶναι βασιλιάς, μέ τό λιβάνι Τόν δέχονταν σάν Θεό, καί μέ τή σμύρνα (τό ἄρωμα) προμήνυαν τό Πάθος Του, δείχνοντας καί τήν ταφή Του. Ὅλα αὐτά τὰ κήρυτταν μέ ὅσα ἐνεργοῦσαν οἱ μάγοι.

Θαύματα καί σωτηρία ψυχῶν

Θαύματα, λοιπόν, ζητᾶμε, ἢ θεάματα; Θαύματα ἢ ἐργαλεῖα θαυμάτων, πού ἀπατοῦν καί ἐξαπατοῦν; Δέν ἔκανε ὁ Χριστός θαύματα; Φυσικά καί ἔκανε. Τόσο πολλά, ὥστε εἶναι ἀναρίθμητα. Μά ὅλα τὰ θαύματα τοῦ Χριστοῦ ἔγιναν μέ τήν παντοδυναμία Του, καί ὅλα ἀπέβλεπαν στή σωτηρία τῆς ψυχῆς. Δέν παραμένει στή σωματική θεραπεία τοῦ παραλυτικοῦ. Ἡ σφραγίδα τοῦ ἀληθινοῦ θαύματος εἶναι ἡ σωτηρία τῆς ψυχῆς: «Μηκέτι ἀμάρτανε, ἵνα μή χειρόν τι σοι γένηται» (Ἰωάν. ε' 14).

- Δέν ἦταν τόσο συγκλονιστική ἡ θεραπεία τοῦ παραλυτικοῦ. Συγκλονιστική ἦταν κυρίως ἡ σωτηρία τῆς ψυχῆς του. Συνήθως θεωροῦμε ὡς τὰ συγκλονιστικότερα θαύματα τοῦ Χριστοῦ τίς νεκραναστάσεις. Σίγουρα ἡ Ἀνάστασις τοῦ Λαζάρου εἶναι τό πιό ἐντυπωσιακό θαῦμα τοῦ Χριστοῦ... Ὅμως ὁ Χριστός δέν ἦρθε στόν κόσμο γιά νά κάνῃ ντόρο ὡς ἓνας θαυματοποιός-σόουμαν!

Οὔτε ἔχει τήν Ἐκκλησία Του, ἄς ἐπιτραπῆ ἡ φράσις, γιά νά κάνῃ «σοομπίζνες»! Οὔτε ἦρθε ὁ Χριστός ἀπλῶς

για νά αναστήση κάποιους σωματικά νεκρούς, νά βγάλη μερικούς από τούς τάφους τους. Έξ' άλλου καί ὅσοι ἀναστήθηκαν, μετά ἀπό κάποια χρόνια ξαναπέθαναν.

- Ὁ Χριστός ἦρθε στόν κόσμο για νά «μαρτυρήσῃ τῇ ἀληθείᾳ», ὅπως τό εἶπε καί στόν Πιλάτο (Ἰωάν. ιη' 37). Ἦρθε για νά μᾶς δείξῃ ὅτι ἡ Ἀλήθεια καί ἡ Ζωή εἶναι ἓνα Πρόσωπο. Εἶναι ἡ κοινω­νία μέ Ἐκεῖνον. Ἡ ἔνωσις μαζί Του. Ἀλήθεια καί Ζωή εἶναι ὁ Χριστός. Χωρίς τόν Χριστό ὁ ἄνθρωπος ζῆ στό ψέμα καί στή σκιά τοῦ θανάτου.

- Κάποια ἄλλη Ἀνάστασις ἦρθε νά μᾶς χαρίσῃ.

Ἀνάστασις ψυχῆς. Μετάνοια

Ὅλα τά θαύματα τοῦ Χριστοῦ ἀποσκοποῦν νά μᾶς ὀδηγήσουν στό μέγιστο θαῦμα τῆς προσωπικῆς μας ἀναστάσεως, ἀπό τό σκοτάδι τοῦ ψεύδους καί τοῦ θανάτου στό φῶς τῆς Αἰώνιας Ζωῆς. Καί αὐτό συντελεῖται μέ τή μετάνοια, τήν προσωπική αὐτή προσφορά τοῦ ἀνθρώπου στή σωτηρία του.

- Πρόκειται για ἓνα θαῦμα, πού δέν μπορεῖ νά τό κάνῃ ὁ μόνος Του ὁ Χριστός, ἀλλά προϋποθέτει καί τή δική μας συνεργασία μαζί Του. Ρωτᾷ τόν παραλυτικό: «Θέλεις ὑγιῆς γενέσθαι;». Ἄν για τή σωματική θεραπεία προαπαιτῆται ἡ ἐλευθερία τοῦ ἀνθρώπου, πολύ περισσότερο για τήν πνευματική θεραπεία καί σωτηρία.

- Ἀπό τό σωματικό θάνατο θά μᾶς ἀναστήσῃ ὁ Χριστός, θέλουμε-δέν θέλουμε!... Ἡ σωματική μας ἀνάστασις θά γίνῃ ὅπωςδήποτε. Τά σώματα ὄλων θά ἀναστηθοῦν. Εἶναι ἐξ ὀλοκλήρου δική Του ἀπόφασις.

- Ἡ ἄλλη ὁμως ἀνάστασις, ἡ ἀπελευθέρωσις ἀπό τά πάθη, μέ τή μετάνοια, εἶναι κάτι πού δέν ἐξαρτᾶται μόνο ἀπό Αὐτόν. Ζητᾷ καί τή δική μας βοήθεια!

- Γι' αὐτό, ναί, ὁ Χριστός ζητᾷ βοή-

θεια! *Φωνάζει «βοήθεια»!* Μᾶς κάνει τήν ὑψίστη τιμή νά μᾶς ζητᾷ νά Τόν βοηθήσουμε, ὄχι για κάποια δική Του ἀνάγκη, ἀλλά για τή δική μας σωτηρία! Τόσο πολύ σέβεται τήν ἐλευθερία μας.

Νά γιατί μέ μαγικό τρόπο καί θρησκευτικά «φετίχ» δέν σωζόμεστε.

- Για ποιόν κλαίει ὁ Χριστός στόν κῆπο τῆς Γεθσημανῆς; Για ποιόν «ἐγένετο ὁ ἰδρώς Αὐτοῦ ὡσεὶ θρόμβοι αἵματος» (Λουκ. κβ' 24);

- Για ποιόν ἰδρώνει αἷμα ὁ Χριστός;

- Για ποιόν εἶπε ὁ Χριστός «Διψῶ» (Ἰωάν. ιθ' 28);

Τί διψᾷ; Διψᾷ τή σωτηρία ὄλου τοῦ κόσμου. Διψᾷ νά πιῇ τό νερό τῆς δικῆς μας μετάνοιας! Ἐμεῖς πίνουμε τό Αἷμα τῆς ὑψίστης Του ἀγάπης. Ἐκεῖνος διψᾷ για τό νερό ἀπό τά βᾶθη τῆς μετανοοῦσης καρδιάς μας. Κανένα πηγᾶδι, μέ τόσο βρώμικο πάτο, δέν βγάζει τόσο καθαρό νερό, ὅσο ἡ μετάνοια· τόσο καθαρό πού τό πίνει καί ὁ... Χριστός!

Μεγαλύτερα ἀπό τά χαρίσματα

Τά μεγαλύτερα θαύματα ἔχουν σχέση μέ τήν ἁμαρτία, ὄχι μέ τά χαρίσματα.

- Πόρνη γυναῖκα γίνεται δεκτὴ στή βασιλεία, για τή μετάνοιά της. Χαρισματοῦχες παρθένες ἐκδιώκονται στήν κόλασι για τήν ἀδράνεια καί ραθυμία τους. «Δεινόν ἢ ραθυμία, μεγάλη ἡ μετάνοια»!

- Ὁ καθημερινός ἀγώνας μετάνοιας καί ἐπιστροφῆς μας στήν Ἀληθινή Ζωή καί Ἐκκλησία, προκαλεῖ μεγαλύτερη χαρά στοὺς ἀγγέλους, ἀπό τή χαρά πού τοὺς ἔδωσε ἡ ἀνάστασις τοῦ Λαζάρου (Λουκ. ιε' 7).

- Ἡ «ἀνάστασις» τοῦ Ζακχαίου εἶναι μεγαλύτερο θαῦμα ἀπό τήν ἀνάστασι τοῦ Λαζάρου. Ἡ «ἀνάστασις» τῆς Σαμαρείτιδος εἶναι μεγαλύτερο θαῦμα ἀπό τήν ἀνάστασι τῆς κόρης τοῦ Ἰαείρου. Ἡ «ἀνάστασις» τοῦ ἀποστόλου Παύλου εἶ-

ναι μεγαλύτερο θαῦμα ἀπό τήν ἀνάστασι τῶν ἑπτὰ παιδῶν ἐν Ἐφέσῳ.

● Ἐμεῖς «ψοφᾶμε» γιά θαύματα καί ὀράματα. Χάσκουμε γιά σημεῖα καί γιά ἐντυπωσιακά χαρίσματα. Ἄνωτερος ἀπό αὐτόν πού βλέπει ἀγγέλους, εἶναι ἐκεῖνος, πού μέ σωστή αὐτογνωσία καί συναίσθησι βλέπει τήν ἀμαρτωλή του πτώσι· πρῶτο βῆμα γιά σωστή μετάνοια.

● Μέ παρθενικό χάρισμα οἱ μωρές παρθένες ἐκδιώκονται! Τούς ἔκλεισε ὁ Χριστός τήν πόρτα, γιατί εἶχαν κλειδωμένη τή δική τους πόρτα, τῆς ἀγάπης καί τῶν καλῶν ἔργων τήν πόρτα. Ἄλλά καί στό τέλος τῆς ἐπί τοῦ Ὁρους ὀμιλίας ὁ Χριστός κλείνει τήν πόρτα σέ ὄλους ἐκείνους τούς χαρισματούχους, πού μαζί μέ τό χάρισμα, δέν εἶχαν ἀγάπη καί ταπεινωσι καί μετάνοια. Τό χάρισμα εἶναι δῶρο τοῦ Θεοῦ, γι' αὐτό καί δέν σοῦ χρωστάει τίποτε ὁ Θεός. Ὁ ἀγῶνας ὁ πνευματικός εἶναι δικός σου, μέ τή δική Του χάρι. Γι' αὐτό καί ἀμείβεται. «Πολλοί θά μοῦ ποῦν ἐκείνη τήν ἡμέρα: Κύριε Κύριε, δέν προφητεύσαμε στό ὄνομά Σου; Δέν βγάλαμε δαιμόνια στό ὄνομά Σου; Δέν κάναμε τόσα θαύματα στό ὄνομά Σου; Κι ἐγώ τότε θά τοὺς πῶ: Οὔτε πού σᾶς ξέρω! Φύγετε ἀπό μένα ὅσοι ἐργάζεστε τήν ἀνομία» (Ματθ. ζ' 22).

Ἡ ἀλλαγὴ

Μικρή ἐντύπωση: Ἐπιδεικτική περιφορά ἐργαλείων θαυμάτων!

Μεγαλύτερη ἐντύπωση: Χαρίσματα.

Πιό μεγάλη ἐντύπωση: Μικρά θαύματα, στήν ὕλη καί στό σῶμα.

Μεγάλα θαύματα: Πίστις στήν Ἀλήθεια καί ὁμολογία.

Μεγαλύτερα θαύματα: Μετάνοια καί ἐξομολόγησις. Τά ἐξ ἴσου μεγαλύτερα θαύματα: Ἀλλαγὴ ζωῆς: Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος (Ε.Π.Ε. 10,414): «Ἄν ἐγκαταλείψῃς τό ἄσχημα θέατρα καί ἔρχεσαι πλέον στήν ἐκκλησία, εἶναι σάν νά γιαιτρεύτηκε τό κουτσό σου πόδι.

Ἄν πάρῃς τά μάτια σου ἀπό πορνικά θεάματα καί ἀπό κάλλος ξένου προσώπου, εἶναι σάν νά γιαιτρεύτηκαν τά τυφλά σου μάτια. Ἄν δέν ἀκοῦς πλέον σατανικά τραγούδια, ἀλλ' ἀκοῦς πνευματικά ἄσματα, εἶναι σάν νά γιαιτρεύτηκε ἡ κουφάμαρά σου. Αὐτά εἶναι τά μέγιστα θαύματα. Αὐτά εἶναι τά καταπληκτικά σημεῖα.

● Κάποτε κάποιος, πού τό ἔπαιζε «ἀπίστος», κοροῦδευε ἕνα Χριστιανό:

—Ἐλα βρέ, πού πιστεύεις ὅτι ὁ Χριστός στό γάμο τῆς Κανᾶ ἔκανε τό νερό κρασί!

Καί ὁ πιστός τοῦ ἀπάντησε:

—Καθόλου δέν δυσκολεύομαι νά τό πιστέψω. Σέ μένα ὁ Χριστός ἔκανε μεγαλύτερο θαῦμα. Μετέβαλε τό κρασί σέ... ἐπιπλα, ροῦχα, τρόφιμα, νοικοκυριό... Ἦμουνα μέθυσος. Τό πάθος μου ἐξανέμιζε τήν περιουσία μου καί κατέστρεφε τήν οἰκογένεια καί τή ζωή μου. Ὅμως μέ τή δύναμι τοῦ Θεοῦ ἐλευθερώθηκα ἀπό αὐτό τό χάλι. Ἡ οἰκογενειακή γαλήνη ἐπανῆλθε. Καί οἱ οἰκονομίες μου, πού σπαταλιόνταν στό ποτό, τώρα ἀξιοποιοῦνται γιά νά ἔχουμε νοικοκυρεμένο σπίτι καί ἐπάρκεια ἀγαθῶν...

● Θαῦμα: Ἡ ἀπεξάρτησις, σάν τό ξεκόλλημα τοῦ παραλυτικοῦ ἀπό τό κρεβάτι.

● Θαῦμα: Ἡ ἐν Χριστῷ ζωή. «Μηκέτι ἀμάρτανε».

● Κάθε ἀληθινό θαῦμα εἶναι ἀνάστασις.

Ἄρχιμ. Δανιήλ Γ. Ἀεράκης

(τό δεύτερο μέρος τοῦ ἄρθρου προέρχεται ἐν πολλοῖς ἀπό τό βιβλίο τοῦ ἀρχιμ. Βαρνάβα Λαμπροπούλου «Υπάρχει ζωὴ πρὶν ἀπὸ τό θάνατο;»)

Ἀνεχώρησαν γιὰ τὴν αἰωνιότητα

Παραμυθία πονεμένης μητέρας

(Στὴν Ἀμερική ἔζησε τὰ περισσότερα χρόνια τοῦ Ὁ Ἀλέξης, παιδί πολύτεκνης οικογένειας. Κυνηγημένος ἀπὸ νεαρή ἡλικία. Κυνηγημένος ἀπὸ τό φρικιαστικό σκοτάδι τῆς ἐξαρτήσεως. Πάλαψε σκληρά. Ἐφτάσε στὰ 40 του καί ἐπὶ τέλους εἰσακούστηκαν οἱ προσευχές τῆς πιστῆς μητέρας Ἐλευθερίας γιὰ ἐλευθερία τοῦ παιδιοῦ της καί ἀπεξάρτησι. Ὁ ἀγώνας του δικαιώθηκε. Αἰσθανόταν χαρούμενος, πού ξεκινούσε μέ καινούργια φτερά τὴ ζωὴ.

Τὸ σχέδιο ὅμως τοῦ Κυρίου ἦταν διαφορετικό. Τὸν κάλεσε, ὄχι τότε πού ἦταν θῦμα, ἀλλ' ὅταν ἔγινε θαῦμα ἀπεγκλωβισμού. Σέ κάποιο τροχαῖο ἀτύχημα Ὁ Ἀλέξης ἔφυγε ἀπὸ τούτη τὴ ζωὴ.

Δημοσιεύουμε παραμυθητικὴ ἐπιστολή στὴν πονεμένη μητέρα).

Ἀθήνα, 1 Μαΐου 2017

Ἀγαπητὴ μας Ἐλευθερία, ὅσα κι ἂν ποῦμε σέ μιά πονεμένη μάνα, ἡ ψυχὴ της ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι πληγωμένη. Πιστεύεις βέβαια στὸν Ἀρχηγὸ τῆς ζωῆς καί τοῦ θανάτου, στὸν Κύριο μας Ἰησοῦ Χριστό. Εἶναι ὁ μόνος, πού μπορεῖ νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν ψυχὴ σου καί νὰ σοῦ δώσῃ ὄχι ἀπλῶς παρηγοριά, ἀλλὰ ἐλπίδα.

Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ ἀποτελεῖ γιὰ κάθε πιστό πιστοποίησι, ὅτι κάθε μέλος τῆς Ἐκκλησίας, μέ τὸν θάνατό του μεταβαίνει «ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τὴν ζωὴν». Πολύ περισσότερο ἐσύ ἔχεις αὐτὴ τὴν πιστοποίησι.

Δέν παρέδωσες στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ θανάτου τὸν ἀγαπημένο σου Ἀλέξη τὸν καιρό, πού ἡ ἐξάρτηση τοῦ κόσμου τὸν εἶχε αἰχμάλωτο. Ἄν συνέβαινε κάτι τέτοιο, θὰ ἔλεγε ἀνθρώπινα κανεῖς, ὅτι ἀπὸ τὴ μιά ἐξάρτηση (τὴν πρόσκαιρη) ρίχτηκε στὴν ἄλλη ἐξάρτηση, τὴν αἰώνια, στὴ φρίκη τῆς ἀπώλειας. Ἐσύ ὅμως, καλὴ μάνα, ἀξιώθηκες νὰ δῆς τό γυιό σου, ὅπως τουλάχιστον μέ πληροφόρησαν, νὰ ἐλευθερώνεται ἀπὸ τό κακό τῆς ἐξάρτησης. Καί ἐπομένως

ὀφείλεις νὰ πιστεύης, ὅτι παραδόθηκε διὰ τοῦ θανάτου ὄχι στὴ φρίκη τῆς αἰώνιας ἐξάρτησης, ἀλλὰ στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Θεοῦ, πού λέγεται Ἀνάστασις. Εἶναι ἡ ἀγκαλιὰ, πού χωράει ὄλους, καί μάλιστα ἐκείνους πού πάλαιψαν σκληρά γιὰ νὰ ξεφύγουν ἀπὸ τὰ δίχτυα τοῦ κακοῦ.

Ὁ Θεὸς εἶναι καλός, δέν εἶναι σκληρός. Καί μέσα στό σχέδιο τῆς ἀνέκφραστης καλωσύνης Του ἦταν νὰ πάρη κοντὰ Του ἕνα σχετικὰ νέο ἄνθρωπο, πού δέν ἤθελε πλέον νὰ εἶναι δοῦλος. Ποθοῦσε τὴν ἐλευθερία. Καί τοῦ τὴν χάρισε. Ὁ θάνατος, ἀπὸ τὴ στιγμή πού πατήθηκε ἀπὸ τό Σταυρικό θάνατο τοῦ Χριστοῦ, εἶναι ἡ πόρτα τῆς Ἐλευθερίας. Καί ἡ Ἀνάστασις εἶναι ἡ ζωὴ τῆς ἀληθινῆς ἐλευθερίας.

Καλὴ μάνα Ἐλευθερία, ἔχεις δικαίωμα νὰ κλάψῃς γιὰ τό παιδί σου. Μά, σέ παρακαλῶ, δέν ἔχεις δικαίωμα νὰ ἀμφιβάλλῃς γιὰ τὴν αἰώνια ζωὴ, πού χαρίζει ὁ Χριστός. Στάσου βράχος, ὥστε καί αὐτοὶ πού ζοῦν «μὴ ἔχοντες ἐλπίδα», νὰ διδάσκωνται. Ἔχεις μιά ἀγκαλιὰ, πού θὰ τὸν κρατᾶ σφιχτὰ γιὰ πάντα. Εἶναι ἡ προσευχὴ σου:

«Κύριε, τό παιδί μου νὰ εἶναι κοντὰ σου. Βασανίστηκε. Ἴσως ὄλοι φταίξαμε γι' αὐτό. Ἦθελε νὰ εἶναι λυτρωμένο. Μὴ μᾶς ἀποδοκιμάσης. Δίνε μας τὴ βεβαιότητα, ὅτι εἶναι τώρα κοντὰ σου, πλημμυρισμένο στό φῶς. Ἀνεξιχνίαστες οἱ βουλές σου, Κύριε. Τό παιδί μου, Κύριε, ἔχε το κοντὰ σου. Μαζὶ καί μέ τὸν πατέρα του. Ἐλέησέ με, Κύριε, ὥστε νὰ ἀξιωθῶ μιά μέρα νὰ τό ξαναδῶ στὴ Βασιλεία Σου».

Κάπως ἔτσι νὰ προσεύχεσαι, ἀγαπητὴ Ἐλευθερία. Νὰ τὸν μνημονεύς συνεχῶς. Καί στὸν καλό σου π. Πρόδρομο (γυιό πρωτότοκο, μοναχό) νὰ διαβιβάσης, πῶς τό χρέος του στὸν ἀδελφό του τώρα εἶναι μεγαλύτερο. Ἐνα κομπσοχίνοι γιὰ τὴν ἐν Χριστῷ αἰώνια ἐλευθερία τοῦ βασανισμένου Ἀλέξη.

Τὰ δέοντα καί στὰ ἄλλα παιδιά.

Μὴ ξεχνᾶς, ὅτι ἔσπασε τὰ δεσμά τοῦ θανάτου Ὁ Ἀναστάς Χριστός. «Ἀνέστη Χριστός ἐκ νεκρῶν λύσας θανάτου τὰ δεσμά. Εὐαγγελίζου, γῆ, χαρὰν μεγάλην. Αἰνεῖτε, οὐρανοί, Θεοῦ τὴν δόξαν».

Μέ πολλή ἐν Χριστῷ ἀναστάντι ἀγάπη
πατὴρ Δανιὴλ Ἀεράκης

Ἄλλης βιοτῆς, τῆς αἰωνίου, ἀπαρχή

† Ἀριστείδης Γ. Δημητρόπουλος

(Ἐπιθυμία του ἦταν νά γιορτάση μέ τήν πολύτεκνη οἰκογένειά του στό σπίτι του, στήν Τροιζήνα. Καίτοι βεβαρμένος ἀπό τή σκληρή ἀρρώστεια, ἀνέβηκε στό μοναστήρι τῆς Κεχαριτωμένης γιά τήν Ἀνάστασι. Κοινώνησε. Καί ἦταν αὐτό τό Πάσχα τό τελευταῖο ἐπί τῆς γῆς. Τή Δευτέρα τοῦ Πάσχα τόν κάλεσε ὁ Κύριος γιά τό «καινόν», τό οὐράνιο Πάσχα.

Στήν ἐξόδιο ἀκολουθία τόν τίμησαν ὁ κληρός καί ὁ λαός τῆς περιοχῆς.

Δημοσιεύουμε τήν προσλαλιά τοῦ σεβαστοῦ ἡγουμένου τῆς Κεχαριτωμένης καί πνευματικοῦ τοῦ μεταστάντος).

Ἀγαπητέ μου Ἀριστείδη.

Ὡς ἄλλος Ἰακώβ δι' ὅλης τῆς νυκτός ἕως πρωῆ παλαίψαμε μέ τόν Θεό (Γεν. 32,34). Ἡ οἰκογένειά σου. Ἰδίως ἡ γυναίκα σου, «μέ νύχια καί μέ δόντια!». Αὐτοί πού σέ ἀγαποῦν. Οἱ κοντινοί συγγενεῖς σου. Ἐπιστήμη, φάρμακα, ἐνδιαφέρον καί πάνω ἀπό ὅλα ἡ ταπεινή προσευχή μας.

Ὁ Θεός ἀλλιώδως θέλησε! Γιά μιὰ ἀκόμη φορά ζήσαμε τό θέλημά Του. Ἀντίθετο στήν λογική μας. Ἀντίθετο στίς ἐπιθυμίες μας. Ἀντίθετο στήν λαχτάρα νά εἶσαι ἀνάμεσά μας.

Ὁ Κύριός μας θέλησε, ὁ χοϊκός Ἀριστείδης νά γίνῃ ἄριστος κατά Θεόν μέ ὅλη τήν σημασία τῆς λέξεως. Ἐζῆσε τίς δύο γεννήσεις. Ἡ πρώτη τῆς μάνας του, πού ὀδηγεῖ στό θάνατο. Ἡ δεύτερη αὐτή πού ζοῦμε σήμερα, στήν προοπτική τῆς ζωῆς. Στήν αἰωνιότητα. Τό κέρδος τοῦ θανάτου εἶναι ἡ διακοπή τῆς ὀποιασδήποτε ἁμαρτίας. Ἄρα γι' αὐτόν πού ἐτοιμάζεται διά βίου εἶναι ἡ μεγαλύτερη εὐεργεσία.

Ὁ Ἀριστείδης ἀνήκει σ' αὐτούς. Ἐτοιμοπόλεμος καί μάχιμος. Καί μάλιστα τελευταῖα στήν ἀναπάντεχη καί ραγδαία σωματική ἐξασθένησι, ἐμφανίσθηκε λαμπρότερο τό ψυχικό σθένος. Ἡ ἐτοιμότητα τοῦ πνεύματος. Ἡ ἡλικία τοῦ Ἀριστείδη εἶναι σχετικά νέου στήν ἡλικία. Ἄλλ' ὁ Χριστός μας σταυρώθηκε 33 ἐτών.

«Οὐ ζήσεται ἄνθρωπος καί οὐχ ἁμαρτήσῃ». Δέν ὑπάρχει ἄνθρωπος πού δέν ἔχει ἁμαρτίες. Τό ἴδιο ἰσχύει καί γιά τόν Ἀριστείδη. Χοϊκός ἦταν. Ἀλλά συγχρόνως συνεδύαζε χαρίσματα μοναδικά. Ὀλύμπιος στήν συμπεριφορά. Ἀτάραχος. Σιωπηλός. Μ' ἐλπίδα στόν Θεό γιά κάθε δοκιμασία.

Ἀγωνιστής στήν κατά Θεόν ζωὴν καί γεμάτος ἐνδιαφέρον γιά τήν οἰκογένειά του, ἀπό τό ὀλιγώτερον σημαντικό μέχρι τό πῶς σπουδαῖο. Μέ συνέπεια στίς ἀρχές τῆς πίστεώς μας καί ὄχι μέ πολύ «σόντο».

Ὁριμος ἦταν στήν ἡλικία ὅταν συνειδητά πλησίασε τόν Χριστό στό ἐξομολογητήριο τῆς Μονῆς. Ἄλλ' ὄχι μέ βῆμα σημειωτόν. Οὔτε μέ δισταγμό καί ἀμφιβολίες...

Ἵπομονή. Σιωπή. Ἐργατικότητα. Ἐξυπηρέτησις. Ἀγάπη. Καταδεκτικός πρὸς ὅλους. Χωρίς σχόλια. Κατακρίσεις, κουτσομπολιά. Πάλαιψε γιά τόν δρόμο πού διάλεξε. Πάλαιψε γιά τήν οἰκογένειά του.

Πάλαιψε καί νίκησε. Ἐμεινε πιστός. Σήμερα ταξιδεύει χαρούμενος καί μέ θάρρος. Στό τέλος δοκιμάσθηκε δυνατώτερα. Σάν χρυσάφι στήν φωτιά. Ψῆθηκε σάν εὐγευστος ἄρτος καί προσφέρθηκε στόν Θεό. Πυρί γάρ ὀλοκαυθθεῖς, ὡς ἄρτος ἡδύς, τῆ Τριάδι προσήνκεται».

Ἀφήνει σέ ὅλους μας σάν νά ἦταν κάτι φυσικό στήν ζωή του, πολύτιμη κληρονομιά. Ἰδιαιτέρως στήν οἰκογένειά του. Κληρονομιά πνευματική. Πῶς κρατιέται ἡ οἰκογένεια; Τί σημαίνει νά ᾿σαι σύζυγος καί πατέρας; Πῶς ἀξιοποιεῖται ὁ χρόνος πού μᾶς χαρίζει ὁ Θεός; Πῶς στέκεται ὁ ἄνθρωπος μέσα στήν κοινωνία;

Ἀγαπητέ μας Ἀριστείδη! Εὐχαριστοῦμε τόν Θεό, πού συναντήθηκαν οἱ δρόμοι μας. Ὁ Κύριός μας σέ εὐλόγησε. Σέ ἐνδυνάμωσε. Σάν εὐκαρπο κλῆμα καρποφόρησες. Ὡς πιστός δέχθηκες τό θέλημά Του. Καί τώρα περνᾷς στήν αἰωνιότητα.

Εὐχαριστοῦμε τόν Θεό γιά τό καλό σου τέλος. Γιά ὅλα τά καλά, πού θά συνεχίσουν νά βλαστάνουν ἀπό τό καλό σου παράδειγμα. Τήν ἀγαθή σου μνήμη. Ταξιδεύεις λουσιμένος στό φῶς ἀπό τόν Ἥλιο τῆς Δικαιοσύνης. Μέσα στήν ἀναστάσιμη χαρά.

Κι ἐμεῖς σέ συνοδεύουμε μέ τόν Ἀναστάσιμο καί Πασχάλιο ὕμνο τῆς νίκης. «Χριστός ἀνέστη ἐκ νεκρῶν...».

ΠΡΟΣΧΩΜΕΝ

Στό ιερό Βῆμα

Πίσις, εὐλάβεια καὶ φόβος Θεοῦ! Αὐτὰ εἶναι τὰ «ἐφόδια» τῶν χριστιανῶν, γιὰ νὰ εἰσέρχονται μέσα στό Ναό. Σέ μία ἀπό τίς πρῶτες αἰτήσεις τῆς θείας Λειτουργίας παρακαλοῦμε τόν Κύριο γιά τόν «ἅγιο Ναό» καί γιά τόν τρόπο πού εἰσοδεύουν μέσα σ' αὐτόν οἱ ἐκκλησιαζόμενοι: «Υπερ τοῦ ἁγίου οἴκου τούτου καί τῶν μετά πίστεως, εὐλαβείας καί φόβου Θεοῦ εἰσιόντων ἐν αὐτῷ, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν».

- Προσευχόμεθα ὑπέρ των ἁγίων; Γιά τοὺς ἁγίους τοῦ οὐρανοῦ δέν προσευχόμεθα. Δέν ἔχουν ἀνάγκη. Ζοῦν τήν τελειότητα. Καί γιά τόν ἐπουράνιο Ναό ἐπίσης δέν προσευχόμαστε. Εἶναι τό τέλειο καί ὑπερουράνιο θυσιαστήριο. Γιά τόν ἐπίγειο ὁμως Ναό προσευχόμαστε. Νά τόν στερεώνη ὁ Θεός, νά τόν προφυλάσῃ ἀπό βεβηλώσεις καί καταστροφές καί νά φωτίσῃ αὐτούς πού τόν διακονοῦν ν' ἀγωνίζονται γιά τόν σεβασμό τοῦ ἁγίου χώρου.

- Περισσότερο προσευχόμαστε «*ὑπέρ τῶν εἰσιόντων ἐν αὐτῷ*». Γι' αὐτούς πού εἰσέρχονται, πού μπαίνουν μέσα στήν ἐκκλησία. Χειροποίητος ὁ Ναός, ἀλλά ἅγιος. Ἦ **Ἅγιος**, διότι ἐπαναπαύεται ὁ Θεός κυρίως διά τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου καί τοῦ ἁγίου Ποτηρίου. Ἦ **Ἅγιος ὁ Ναός**, διότι προσφέρεται ἡ ἀναίμακτη θυσία καί διότι ἁγιάζει τοὺς προσερχομένους μέ πίστι καί μετάνοια.

Προσευχόμαστε γιά ὅσους ὄχι ἀπλῶς ἐπισκέπτονται (ἀδιάφορα) τό Ναό, ὡς ἓνα, τρόπον τινά, μουσειακό χώρο, ἀλλά γιά ὅσους μέ **φόβο** Θεοῦ, **εὐλάβεια** καί **πίστι** εἰσέρχονται. Οἱ πιστοί ἔχουν **ιερό δέος**, ὅταν μπαίνουν στό Ναό.

- Αἰσθάνονται, ὅτι εἶναι **οἶκος προσευχῆς**, φοβερός τόπος.

- Πιστεύουν, ὅτι ἡ θεία Λειτουργία εἶναι ἐπανάληψις τοῦ **Μυστικοῦ Δείπνου**. Εἶναι ἡ μετοχή στή ζωή τοῦ Χριστοῦ.

- Ἔχουν συναίσθησι τῆς ἱερότητας καί γι' αὐτό δέν κινοῦνται καί δέν μετακινοῦνται, **δέν «μπαινοβγαίνουν»**.

- Τρέμουν, διότι γνωρίζουν καί ἀναγνωρίζουν τήν **ἀναξιότητά** τους.

- Πιστεύουν, ὅτι ὁ Ναός μέ τήν ὅλη λατρεία, καί ἰδίως ὡς εὐχαριστιακή «κοινωνία», μέ τήν προσφορά τῶν τιμίων Δώρων, εἶναι **«ἐπίγειος παράδεισος»**, προθάλαμος τοῦ παραδείσου.

- Ριγοῦν ὅταν ἀκοῦνε τό λειτουργό νά ἀναφωνῇ: *«Πρόσχωμεν! Τά Ἅγια τοῖς ἁγίοις»!*

* * *

Ἦ ὁ Ναός εἶναι ἅγιος, πόσο μάλλον ἅγιος εἶναι ὁ τόπος τοῦ θυσιαστηρίου, τῆς ἁγίας Τραπέζης, ὁ καλούμενος καί **«ιερό Βῆμα»!** Στό Ναό εἰσέρχονται ὅλοι οἱ πιστοί, πρὸς Ἐκείνον, πού *«ἐτάζει καρδίας καί νεφρούς»*. Εἰσέρχονται ἐν κατανύξει καί μετάνοια καί συντριβῇ. Στό ἱερό Βῆμα δέν εἰσέρχονται **λαϊκοί**.

- Χρειάζεται ἡ παρουσία λαϊκῶν στό ἅγιο Βῆμα; Ἦ **Οχι!** Χρειαζόμαστε ὅλοι τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ καί γι' αὐτό ὅλοι βρίσκονται μαζί μέ τόν προσευχόμενο καί συμπροσευχόμενο λαό. Δέν χρειάζεται ὁ λειτουργός λαϊκοὺς στό Ἱερό. Χρειαζεται περισυλλογή, αὐτοσυγκέντρωσι, **ἡρεμία**. Τίποτε δέν πρέπει ν' ἀποσπᾷ τήν προσ-

οχή του. Τό πολύ-πολύ νά ἐπιλέξη εὐλαβῆ κύριο, πού διακριτικά θά στέκη σέ μιὰ γωνιά τοῦ Ἱεροῦ, γιά νά ὑπηρετήση σέ ἐλάχιστες περιπτώσεις.

- Στούς περισσότερους Ναούς τό ἱερό Βῆμα εἶναι «*κέντρο διερχομένων*»! Μπαινοβγαίνουν οἱ ἐπίτροποι, μέ καλή διάθεσι οἱ εὐλογημένοι, ἀλλά διακόπτουν τό λειτουργό ἀπό τή μυσταγωγία. Μπαινοβγαίνει ὁ (ἢ ἡ) νεωκόρος μέ τέτοια... ἄνεσι, λές καί κινεῖται μεταξύ κουζίνας καί σαλονιοῦ στό σπίτι! Ἔρχονται παιδιὰ πάσης ἡλικίας, ἀπό νήπια μέχρι τελειόφοιτοι ἀνωτάτων σχολῶν, καί συνήθως ἀτακτοῦν, κουβεντιάζουν ἢ ἀσχολοῦνται, πότε θά πάρουν τή λαμπάδα, τό θυμιατό ἢ τό ἔξαπτέρυγο!... Μαζεύονται καί ἄνδρες μεγάλης ἡλικίας, διότι ἔτσι συνήθισαν! Μέ τόσους πού συνάγονται στό Ἱερό, δέν εἶναι δυνατόν νά ἐξασφαλίσθουν ἡ **ἡσυχία**, ἡ **ἡρεμία**, ἡ **κατάνυξις**, ἡ **εὐλάβεια**.

- Τελικά, ὅταν τόσοι ἄρρενες συνωστίζονται στό Ἱερό, ἐκκλησιαζόμενοι ἄνδρες δέν θά ὑπάρχουν. Φθάσαμε στό σημείο νά μή βλέπης στό Ναό παιδιά νά ἐκκλησιάζωνται καί νέους νά προσεύχωνται στόν κυρίως Ναό.

Τά λεγόμενα «*παπαδάκια*» («*ιερόπαιδες*» τούς ἀποκαλοῦν μερικοί!) συνήθως **ἐξοικειώνονται** μέ τά θεῖα, μέ τόν τρομερό χῶρο τῆς ἁγίας Τραπέζης. Καί σιγά-σιγά χάνουν τήν εὐλάβεια, κάποτε καί τήν πίστι! Ὅταν ἤμουν μικρός (μαθητής τῶν πρώτων γυμνασιακῶν τάξεων) εὐλαβῆς λαϊκός ἱεροκῆρυκας μοῦ ἐπεσήμανε: «Σέ παρακαλῶ νά μέ ἀκούσης καί νά μήν ἔρχεσαι στό Ἱερό. Νά κάθεσαι ἀπ' ἔξω καί νά προσεύχεσαι!». Εἶχε δίκαιο. Τόν ἄκουσα...

- Ἔχει ἀνάγκη ὁ λειτουργός βοηθείας στό Ἱερό. Ἄς διαλέξη ἓνα πρόσωπο μέ εὐσέβεια, τό πολύ δύο. Τά πολλά πρόσωπα οὔτε ὠφελοῦν οὔτε ὠφελοῦνται. Ὡς πρός τά **παιδιά**, καλό θά εἶναι μέ τή βοήθεια εὐλαβοῦς συνεργάτου τοῦ Ναοῦ, νά στέκουν ἔξω ἀπό τό Ἱερό καί τή δεδομένη στιγμή νά τούς δίνονται οἱ λαμπάδες γιά τίς δύο «*εἰσόδους*»! Ἄγνά παιδιά εἶναι, ἅς ἔχουν τή χαρά ὅτι μέ τό φῶς τῆς λαμπάδας προπορεύονται τοῦ Κυρίου, πού εἰσοδεῖ μέ τό Εὐαγγέλιο καί μέ τά πρός ἁγιασμό Δῶρα. Δέν θέλουμε «*παπαδάκια*». Θέλουμε **παιδάκια**, πού θά καλλιεργοῦνται κατηχητικά καί θά γίνουν αὐριο οἱ **ἄγνοι ἔφηβοι** καί οἱ **ρωμαλεῖοι χριστιανοί νέοι**. Θέλουμε παιδιά, μέ εὐλάβεια, μέ πίστι, μέ ἀγνότητα.

- Ὁ εὐλαβῆς λειτουργός βρίσκει τρόπους νά γίνωνται ὅλα μέ τάξι, εὐπρέπεια καί κατάνυξι. Φοβούμενοι τόν Κύριο πάντα ὑπάρχουν. Ἄς ἐπιλέγεται κάποιος, πού νά ὑπηρετῇ «*μετά φόβου Θεοῦ, πίστεως καί εὐλαβείας*».

Ἐνθυμοῦμαι (περὶ τό 1955) τόν σεμνό ἐκεῖνο γέροντα **πατέρα Ἱερώνυμο Σιμωνοπετρίτη**. Λειτουργοῦσε στό Σιμωνοπετρίτικο μετόχι τῆς Ἀναλήψεως (στό Βύρωνα). Στό Ἱερό στέκονταν μέ εὐλάβεια καί προσευχή δύο ἐνάρετοι ἐπιστήμονες (μακαριστοί πλέον). Ὁ ἓνας ἦταν ὁ σπουδαῖος μετέπειτα λειτουργιολόγος **Ἰωάννης Φουντούλης**, βοηθός τότε τοῦ καθηγητοῦ Παναγιώτου Τρεμπέλα. Καί ὁ ἄλλος ἦταν ὁ περίφημος ἰατρός **Ἰωάννης Ζαμάνης**. Τά παιδιά καί οἱ νέοι στεκόμασταν ἔξω. Τί συγκινητικό νά βλέπης ἓνα Φουντούλη καί ἓνα Ζαμάνη νά κρατοῦν τίς λαμπάδες καί νά προπορεύονται τοῦ Εὐαγγελίου, πού κρατοῦσε ὁ πατήρ Ἱερώνυμος ἢ κάποιος βοηθός του!

- Μέ τά ὅσα σημειώσαμε στό παρόν «*Πρόσχωμεν*» δέν κατηγοροῦμε βεβαίως εὐλαβεῖς καί **ζηλωτές λειτουργούς**, πού ἔχουν τό χάρισμα καί τό Ναό νά γεμίζουν ἀπό πιστούς καί τό Ἱερό νά γεμίζουν ἀπό παιδιά. Οἱ ἅγιες ἐξαιρέσεις πάντοτε θά ὑπάρχουν. Ἀρκεῖ νά ὑπάρχη ὁ φόβος τοῦ Κυρίου «*διά τόν ἅγιον οἶκον τοῦτον*».

«*Στῶμεν καλῶς! Στῶμεν μετά φόβου!*».

Γνωριμία με τὸν ΠΑΥΛΟ

ΠΡΟΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗ Τό χρέος τοῦ ᾽Αποστόλου

Ρωμ. α' 11-15

Πνευματικός σπριγμός (στ. 11)

Το ταξίδι θέλει νά κάνη ὁ Παῦλος. Ταξίδια κάνει καί ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος. Ὁ τουρισμός εἶναι ἡ ικανοποίηση τῆς ἐπιθυμίας τοῦ ἀνθρώπου νά ταξιδέψη παντοῦ, νά γυρίσῃ ὅλο τὸν κόσμο. Κάποτε αὐτή ἡ ἐπιθυμία γίνεται μανία. Τίς περισσότερες δέ φορές πρόκειται γιὰ ταξίδια περιττά καί ἀνώφελα, «*ἀνόητα καὶ ἀνόητα*». Φυσικά καμμία σχέσι με τέτοια ταξίδια δέν εἶχαν τὰ ταξίδια τοῦ ἀποστόλου Παύλου. Ἦσαν ταξίδια με μύριους κινδύνους: ταξίδια ἀνάμεσα σέ φοβερές δυσκολίες: ταξίδια ἐπίπονα καί μαρτυρικά: πρό παντός, ἦσαν ταξίδια ἀγάπης: ταξίδια μεταδόσεως χάριτος καί σωτηρίας.

Ἔστερα ἀπὸ τὸ μεγάλο ταξίδι τοῦ Θεοῦ, πού ταξίδεψε ἀπὸ τὸν οὐρανὸ στὴ γῆ, γιὰ νά δώσῃ τὴ σωτηρία, τὴ ζωὴ τὴν αἰώνια, κάθε βῆμα, κάθε κίνηση, κάθε ταξίδι ἱεραποστολικό, μόνο καί μόνο με κίνητρο τὴν ἀγάπη, εἶναι εὐλογημένο. Ἔτσι εὐλογημένος ἦταν καί ὁ πόθος τοῦ Παύλου νά φθάσῃ καί στὴ Ρώμη. «*Ἐπιποθῶ ἰδεῖν ὑμᾶς, ἵνα τι μεταδῶ χάρισμα ὑμῖν πνευματικόν εἰς τὸ σπριχθῆναι ὑμᾶς*» (στ. 11). Ἐπίδοσις στὴν ἀπλοελληνική: «Ἐπιθυμῶ πολὺ νά σᾶς δῶ, γιὰ νά σᾶς μεταδώσω κάποιο πνευματικὸ χάρισμα καί ἔτσι νά σπριχθῆτε».

• Καί σήμερα θρησκευόμενοι ἄνθρωποι κάνουν ταξίδια, ἀλλὰ λίγο διαφέρουν ἀπὸ τὰ ταξίδια τῶν κοσμικῶν. Πρόκειται γιὰ θρησκευτικὸ τουρισμὸ. Καμμία ἱεραποστολικὴ διάθεσις, καμμία ἐλεημοσύνη. Ἀπλῶς σπατάλη χρημάτων γιὰ λόγους θρησκευτικῆς περιεργείας καί ψευδαισθήσεως. Ἰερώτερο δέν θά ἦταν τὰ κήματα τῆς «*ἰεράς ἀποδημίας*» νά προσφέρονταν στὴν ἀγάπη, στὴ φιλανθρωπία; Καί ἀκόμη ἱερώτερο, κατ' ἐξοκὴν θεϊκό, δέν θά ἦταν νά ταξιδέψη κάποιος σέ μακρινή χώρα γιὰ νά προσ-

φέρῃ τὴ διακονία του σέ ἱεραποστολικές μονάδες.

• Ποιὸ τὸ ἐπεῖγον στὴν περίπτωσι τοῦ Παύλου; Ποιὰ ἡ πρόθεσις του γιὰ τὸ ποθούμενο ταξίδι του στὴ Ρώμη; Τί θέλει νά δώσῃ; Ὅχι ἀπλῶς θέλει νά δώσῃ ὅσα καί σ' αὐτὸν εἶχε δώσει ὁ Θεὸς τῆς χάριτος. Ἀλλὰ καί νά πάρῃ ἐπιθυμοῦσε. Σταδιακὰ φαίνονται ὡς ἐξῆς οἱ ἐπιδιώξεις του:

• «*Ἴνα μεταδῶ χάρισμα ὑμῖν πνευματικόν*». Νά σᾶς μεταδώσω χάρισμα πνευματικόν. Δέν πρόκειται γιὰ τὰ ἑκτακτα χαρίσματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, πού κι αὐτὰ βεβαίως μετεδίδοντο ἀπὸ τοὺς ᾽Αποστόλους. Κυρίως πρόκειται γιὰ τὴ χάρι τοῦ Θεοῦ, πού μετέβαλλε καί μεταμόρφωνε τοὺς ἀνθρώπους. Ἀκούγεται ἐγωιστικὸ τὸ νά λέῃ κανεὶς: «*Θᾶρθω νά σᾶς δώσω πνευματικὴ δύναμι*». Δέν εἶναι ἐγωιστικὸ γιὰ τὸν Παῦλο. Τί θά πῆγαινε νά κάνῃ; Περιέργεια νά ικανοποιήσῃ; Νά προσθέσῃ καί ἄλλους φίλους; Ὁ Παῦλος ἦταν ὑποχρεωμένος, ἐκεῖνο, πού τοῦ ἔδωσε ὁ Θεός, νά τὸ μεταδίδῃ. Θά ἦταν ἐγωιστικόν, ἂν τοὺς ἔλεγε, πὼς δικὸ του χάρισμα θά τοὺς δώσῃ. Μιλᾷει ὅμως γιὰ πνευματικὸ χάρισμα.

• «*Εἰς τὸ σπριχθῆναι ὑμᾶς*». Ὅσο κι ἂν θεωρῆται κάποιος σταθερὸ μέλος τῆς Ἐκκλησίας, ἔχει πάντοτε ἀνάγκη σπριγμοῦ. Εὐκόλα μπορεῖ νά πέσῃ. Ἄλλωστε ἄλλη δουλειὰ δέν κάνει ὁ Διάβολος, παρὰ νά σείῃ τοὺς χριστιανούς καί νά τοὺς κλονίζῃ. Πολὺ περισσότερο κινδύνευαν νά λυγίσουν οἱ τῆς Ρώμης χριστιανοί, πού ζοῦσαν σέ ἐχθρικὸ περιβάλλον, με διωγμούς συνεχεῖς, ἀλλὰ καί πού πολλοί ἀπ' αὐτοὺς βρισκονταν ἀκόμη σέ περίοπτο κοινωνικὴ θέσι. Θά ἔλθῃ, λοιπόν, ὁ Παῦλος, γιὰ νά τοὺς σπριξῇ.

Ἄλληλοβοήθεια (στ. 12)

Ἴσως νά φαίνεται αὐτὸ ὑποτιμητικὸ γιὰ τοὺς

χριστιανούς της Ρώμης, πού πιθανόν να είχαν κάποια ιδέα για τον εαυτό τους. Γι' αυτό χρησιμοποίησε στή συνέχεια πιά ελαφρύ ρήμα. Ἐς παρακολουθήσουμε τόν ἐπόμενον στίχο: *«Τούτο δέ ἐστι συμπαράκληθῆναι ἐν ὑμῖν διά τῆς ἐν ἀλλήλοις πίστεως ὑμῶν τε καί ἐμοῦ»* (στ. 12). Ἐπίδοσις στήν ἀπλοελληνική: «Αὐτά πού σᾶς εἶπα δέν σημαίνουν, ὅτι μόνο σεῖς θά ὠφελῆθητε. Καί ἐγώ θά ἐνισχυθῶ ἀνάμεσά σας μέ τήν κοινή μας πίστι, τή δική σας καί τή δική μου».

- *«Εἰς τό συμπαράκληθῆναι ἐν ὑμῖν»*. Δέν εἶχαν μόνο οἱ χριστιανοί τῆς Ρώμης ἀνάγκη ἐνισχύσεως. Εἶχε καί ὁ Παῦλος. Σάν νά τούς λέει: *«Μή νομίζετε, ὅτι θά ἔλθω μόνο γιά νά σᾶς διδάξω· θά ἔλθω καί γιά νά διδακθῶ»*. Ὅλοι ἔχουμε ἀνάγκη παρηγορίας, ἐνισχύσεως, στήριγμοῦ. Ὁ ἕνας ἔχει ἀνάγκη τόν ἄλλον. Ἡ πίστις τοῦ ἑνός ἐνισχύει τήν πίστι τοῦ ἄλλου. Οἱ πνευματικές ἐμπειρίες τοῦ ἑνός οἰκοδομοῦν καί τόν ἄλλον.

- *«Διά τῆς ἐν ἀλλήλοις πίστεως ὑμῶν τε καί ἐμοῦ»* (στ. 12). Δέν τοποθετεῖ τόν εαυτό του σέ ὑψηλότερη πνευματική θεωρία. Ἀντίθετα, βλέπει τήν ἀνάγκη νά πάρη καί ὁ ἴδιος ἀπό τήν πίστι τῶν ἄλλων. Ὅπως ἡ λαμπάδα ἀνάβει ἡ μία ἀπό τήν ἄλλη, ἔτσι καί οἱ πιστοί. Λαμπάδα ἡ πίστις. Ὁ ἕνας μεταδίδει τό φῶς τῆς πίστεώς του στόν ἄλλον.

Ἐρα δέν φανερώνει ἐγωισμό ὁ Παῦλος. Ἀντίθετα, ἡ ταπεινότης του λάμπει.

Ἐνας μόνος του δέν μπορεῖ νά στηριχθῆ. Ὅλοι μαζί στηρίζομεθα μέσα στήν Ἐκκλησία. Ὅλοι μαζί παρηγορούμεθα, ἐνισχύομεθα, ἀγιαζόμεθα. Πολλές λαμπάδες ἀναμμένες μαζί, δίνουν ἰσχυρότερο φῶς. Ἐτσι καί οἱ καρδιές. Ἀναμμένες, ὅλες μαζί, φανερώνουν θερμότερη καί φωτεινότερη τήν ἀκτινοβολία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Ἐμπόδια (στ. 13)

Ἡ ἐπιθυμία τοῦ Παύλου εἶναι ἀγία. Ἡ ὠφέλεια, πού θά γινόταν ἀπό τήν παρουσία του στή Ρώμη, μεγάλη. Ἀλλά μέχρι στιγμῆς παρουσιάζονταν ἐμπόδια. Ἄλλοτε τά ἐμπόδια τά ἔβαζε ὁ Διάβολος, ἄλλοτε τά ἔβαζε ὁ Θεός. Ὁ Διάβολος «ἐνέκοπτε» (Α΄ Θεσ. β΄ 18), μέ ποικίλα ἐμπόδια ἤθελε νά κάμψη τό ζῆλο τοῦ Παύλου ἢ ἐξήγειρε θύελλες διωγμοῦ καί αὐτοῦ. ἤξερε τί σήμαινε Παῦλος. Καταστροφή στό ἔργο του. Μονάδα ἄμεσης καταστροφῆς τοῦ σατανικοῦ κατεστημένου.

- Ἀλλά καί ὁ Θεός κάποτε ἔβαζε ἐμπόδια, διότι κάτι ἄλλο ζητοῦσε ἀπό τόν Ἀπόστολό του.

Μιλáει στή συνέχεια γιά τά ἐμπόδια στήν πραγματοποίησι τοῦ σχεδίου του: *«Οὐ θέλω δέ ὑμᾶς ἀγνοεῖν, ἀδελφοί, ὅτι πολλάκις προεθέμην ἔλθειν πρός ὑμᾶς, καί ἐκωλύθην ἄχρι τοῦ δεῦρο, ἵνα τινά καρπὸν σχῶ καί ἐν ὑμῖν καθὼς καί ἐν τοῖς λοιποῖς ἔθνεσιν»* (στ. 13). Ἐπίδοσις στήν ἀπλοελληνική: «Θέλω νά ξέρετε, ἀδελφοί μου, πὼς πολλές φορές εἶχα προγραμματίσει ἕνα ταξίδι στή Ρώμη, ὡς τώρα ὅμως ὄλο καί κάτι μέ ἐμπόδισε. Θέλω νά ἔρθω, γιά νά ἔχω κάποιο καρπὸ καί σέ σᾶς, ὅπως καί στά ἄλλα ἔθνη».

- Δέν πολυπραγμονεῖ ὁ Παῦλος. Δέν λέει τὰ ἀτέλειωτα δικά μας *«Γιατί;»*. Ἐποτάσσεται ἀσυστηπτι στόν Θεό.

- Ἀκατάληπτη ἡ πρόνοια τοῦ Θεοῦ. Ἐμεῖς, ἔχοντας ἐμπιστοσύνη στήν ἀγάπη Του, ὀφείλομε ν' ἀφήνουμε τόν εαυτό μας ἀπερίεργα στήν πρόνοιά Του.

Ἐμπελοργός τοῦ Θεοῦ ὁ Παῦλος. Φύτευε παντοῦ. Δικό του φύτεμα, ἐμμέσως, ἦταν καί ἡ Ἐκκλησία τῆς Ρώμης. Εἶναι φυσικό νά περιμένη καρπούς. Αὐτό θέλει νά δῆ. Νά δῆ καί στή Ρώμη καρπούς πνευματικούς, γιά νά δοξάζεται τό ὄνομα Ἐκείνου, πού αὐξάνει τό σπόρο καί τήν καλλιέργεια τῶν ἐργατῶν Του: *«Ἴνα τινά καρπὸν σχῶ καί ἐν ὑμῖν καθὼς καί ἐν τοῖς λοιποῖς ἔθνεσιν»*.

- Ὁ λόγος τοῦ Εὐαγγελίου καρποφορεῖ σέ ὅλα τά ἔθνη. Ἐπαψε πλέον νά θεωρῆται ὁ Ἐβραϊκός λαός τό χωράφι τοῦ Θεοῦ. Ὅλη ἡ γῆ εἶναι δική Του. Κι ὁ σπόρος του παντοῦ. Καί οἱ καρποὶ παντοῦ. Καί οἱ ἅγιοι παντοῦ. Καί ἡ σωτηρία παντοῦ. *«Καί ἐν τοῖς λοιποῖς ἔθνεσιν»*. Δέν κάνει διάκρισι ὁ Παῦλος. Σάν νά τούς λέγει:

—Μπορεῖ σεῖς, σάν πρωτευουσιάνοι, νά θεωρῆσθε σπουδαῖοι, ἀλλά στά μάτια τοῦ Θεοῦ ὅλα τά ἔθνη εἶναι τό ἴδιο, ἀφοῦ ὅλοι εἶναι κλητοί καί ὅλα τά ἔθνη ἔχουν νά ἐπιδείξουν καρποφορία χριστιανική».

- Καμμία διάκρισις, φυλετική, κοινωνική, μορφωτική, οικονομική. Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: *«Ὅπου ἡ τῆς πίστεως εὐγένεια, οὐδεὶς βάρβαρος, οὐδεὶς Ἕλλην, οὐδεὶς ξένος, οὐδεὶς πολίτης, ἀλλ' εἰς μίαν ἅπαντες ἀξιώματος ἀναβαίνουσιν ὑπεροχὴν»* (Ε.Π.Ε. 16β,364). Μετάφρασις: Ὅπου ὑπάρχει ἡ ἀξία τῆς πίστεως, κανένας δέν διακρίνεται σέ βάρβαρο, σέ Ἕλληνα, σέ ξένο, σέ ἐπίσημο πολίτη, ἀλλ' ὅλοι ἀνέρονται στό ἴδιο ὑψηλό ἀξίωμα.

Σ' ὅλα τά ἔθνη καρποφορεῖ τό κήρυγμα τοῦ Παύλου. Ὅ,τι δέν κατάφεραν μεγάλοι φιλόσο-

Ἐλεύθεροι

ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΙ

Βαπτιστής καὶ Χριστός

Φχι ἀπλῶς δέν θεωρεῖ τόν ἑαυτό του σπουδαῖο ὁ Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής, ὄχι μόνο δέν οικειοποιεῖται θεϊκή, μεσσιακή δόξα, ἀλλ' οὔτε κἀν προφήτη θεωρεῖ τόν ἑαυτό του!

Τόν ρωτᾶνε: «*Τί σὺν; Ἥλιος εἶ σὺ;*».

Ἄπαντᾶ: «*Οὐκ εἰμί.*».

Τόν ξαναρωτᾶνε: «*Ὁ προφήτης εἶ σὺ;*».

Ἄποκρίνεται: «*Οὐ*» (Ἰωάν. α' 21).

● Ἐκεῖ πάντως, πού φαίνεται ἡ βαθεῖα ταπεινώσις τοῦ Ἰωάννου, εἶναι στή σύγκρισί του μέ τό Χριστό. Αἰσθάνεται, ὅτι εἶναι μικρός, πολύ μικρός μπροστά Του. Λέει:

● Ἐκεῖνος ὑπάρχει πρῖν ἀπό μένα. Ἐγώ ἦρθα τώρα, Ἐκεῖνος ὑπάρχει «*ἔμπροσθέν μου*». Εἶναι ὁ προαιώνιος Θεός.

● Ἐγώ δέν εἶμαι ἄξιος νά Τόν ὑπηρετῶ οὔτε ὡς ὁ τελευταῖος ὑπηρέτης Του. «*Οὐκ εἰμί ἱκανός κύψας λῦσαι τόν ἱμάντα τῶν ὑποδημάτων αὐτοῦ*» (Λουκ. α' 10. Ἰωάν. α' 27).

● Τό δικό μου βάπτισμα στόν Ἰορδάνη ποταμό εἶναι τυπικό ἐν συγκρίσει μέ τό βάπτισμα Ἐκείνου, πού εἶναι βάπτισμα εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν, βάπτισμα Ἁγίου Πνεύματος: «*Αὐτός ὑμᾶς βαπτίσει ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ καί πυρί*» (Λουκ. α' 16).

● Ἐκεῖνος εἶναι ὁ *Νυμφίος*, ἐγώ εἶμαι

φοι, τό καὶ ὠρθωσε ἕνας σκηνοποιός! Χωρίς νά παύση νά ἐργάζεται χειρωνακτικά, ὡς σκηνοποιός, ἄλλαξε ὅλο τόν κόσμο. Πῶς; Μέ τή χάρι τοῦ Θεοῦ.

Χρεώσις σέ ὄλους (στ. 14-15)

Σέ ὄλους δίδεται ἡ χάρις, ἀλλ' ὄλοι δέν γίνονται Παῦλοι. Ἔνας ἦταν ὁ Παῦλος. Ἔτσι μόνο, διότι εἶχε πλοῦσια τή χάρι καί τή δύναμι τοῦ Χριστοῦ, ἀλλά καί διότι εἶχε καρδιά, πού ἦταν ἠφαιστειο ἀγάπης. Δέν μπορούσε νά σταματήσει, νά μὴν εὐαγγελίζεται. Θεωροῦσε τόν ἑαυτό του χρεώστη.

● Χρωστοῦσε τήν ἀγάπην. Ἔπρεπε παντοῦ νά τήν προσφέρει.

● Χρωστοῦσε τόν Χριστό. Ἔπρεπε παντοῦ νά τόν μεταδώσῃ.

● Χρωστοῦσε παντοῦ τό φῶς τοῦ Εὐαγγελίου. Ἔπρεπε παντοῦ νά τό μεταλαμπαδεύσῃ. Τή συνείδησι, ὅτι εἶναι ὀφειλέτης σ' Ἐκεῖνον, πού τοῦ χάρισε τίς δικές του τίς πολλές ὀφειλές, τίς πολλές του ἁμαρτίες, ἀλλά καί ὀφειλέτης σ' ἐκείνους, γιά τούς ὁποίους σταυρώθηκε Ἐκεῖνος, ὁ Ἰησοῦς Χριστός, τήν παρουσιάζει στους ἐπομέ-

νους στίχους: «*Ἐλλησί τε καί βαρβάρους, σοφοῖς τε καί ἀνοήτοις ὀφειλέτης εἰμί· οὕτω τό καί ἐμέ πρόθυμον καί ὑμῖν τοῖς ἐν Ρώμῃ εὐαγγελίσασθαι*» (στ. 14-15). Ἄποδοσις στήν ἀπλοελληνική: «*Αἰσθάνομαι πῶς ἔχω αὐτό τό χρέος πρὸς ὄλους, καί τούς πολιτισμένους (Ἕλληνας) καί τούς ἀπολίτιστους (βαρβάρους), καί πρὸς τούς μορφωμένους καί πρὸς τούς ἀμόρφωτους. Γι' αὐτό καί ἔχω τήν ἐπιθυμία νά κηρύξω τό εὐαγγέλιο καί σέ σᾶς στή Ρώμῃ*».

● Σέ ὄλους χρωστᾶμε. Χρωστᾶμε τήν ἀγάπην. Καί τή χρωστᾶμε διαφορετικά. Ποικίλος ὁ τρόπος τῆς ἀγάπης καί τοῦ λόγου.

● Διαφορετικά ξοφλᾶς τήν ὀφειλή στό παιδί, διαφορετικά στό μορφωμένο, διαφορετικά στόν Ἕλληνα, διαφορετικά στό Γάλλο κ.λπ.

● Πότε ἄραγε θά καταλάβουμε τήν ὀφειλή μας; Συνήθως νομίζουμε, ὅτι οἱ ἄλλοι μᾶς χρωστᾶνε. Στήν πραγματικότητα ἐμεῖς χρωστᾶμε. Εἴμεθα καταχρεωμένοι. Κάθε δωρεά τοῦ Θεοῦ εἶναι μία χρέωσις, ἕνα γραμματίο, πού πρέπει νά τό ξοφλήσουμε. Κι εἶναι πολλές οἱ δωρεές τοῦ Θεοῦ. Γι' αὐτό καί πολλές οἱ ὑποχρεώσεις μας.

Ἁ Παῦλος καθημερινά ξοφλοῦσε τό χρέος τῆς ἱεραποστολικῆς ἀγάπης. Ἐμεῖς πότε;

Δ.Γ.Α.
 ὁ φίλος τοῦ Νυμφίου, ὁ *νυμφαγωγός*: «Ὁ δὲ φίλος τοῦ νυμφίου χαίρει διὰ τὴν φωνὴν τοῦ νυμφίου. Αὕτη οὖν ἡ χαρὰ ἡ ἐμὴ πεπλήρωται» (Ἰωάν. γ' 29).

- Ἐγὼ ἀπέχω ἀπὸ τοῦ Χριστοῦ, ὅσο ἀπέχει ἡ γῆ ἀπὸ τὸν οὐρανό. «Ὁ ὢν ἐκ τῆς γῆς, ἐκ τῆς γῆς ἐστὶ καὶ ἐκ τῆς γῆς λαλεῖ· ὁ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἐρχόμενος ἐπάρω πάντων ἐστίν» (Ἰωάν. γ' 31).

- Ὁ δικός μου ρόλος τελειώνει. Ὁ δικός Του ἀρχίζει καὶ δὲν τελειώνει ποτέ. «Ἐκείνον δεῖ αὐξάνειν, ἐμέ δὲ ἐλαττοῦσθαι» (Ἰωάν. γ' 30). Ἐγὼ ἀπέρχομαι, Ἐκεῖνος θά μείνῃ γιὰ πάντα.

Ὁμολογία Γλέζου

Θεωρεῖται ἱστορικό στέλεχος τῆς ἀριστερᾶς. Πρόκειται γιὰ τὸ **Μανώλη Γλέζο**, πού ἔχει χρηματίσει βουλευτῆς, εὐρωβουλευτῆς καὶ δήμαρχος στὴν ἰδιαίτερη πατρίδα του, τὴν Ἀπίρανθο Νάξου. Πάντοτε ζωηρός καὶ ἐνθουσιώδης, παρ' ὅλη τὴν προχωρημένη ἡλικία του (ὑπερνενηκοντούτης).

- Τὸ κατόρθωμά του κατὰ τὴ Γερμανικὴ κατοχή, πού κατέβασε τὴ Γερμανικὴ σημαία ἀπὸ τὴν Ἀκρόπολι, ὄχι μόνο τὸν ἀνέδειξε ἥρωα, ἀλλὰ καὶ τὸν κατέστησε ζωντανό θρύλο.

- Τὸν διεκδικοῦν γιὰ δικό τους ὅλες οἱ ἀριστερές καὶ κομμουνιστικὲς παρατάξεις. Ἄλλ' ὅπως φαίνεται, ὁ ἥρωας στὰ βᾶθη του εἶναι Ἑλληνας πατριώτης καὶ Χριστιανός Ὁρθόδοξος. Πολλές φορές ἔχει προβῆ σὲ υπεράσπισι τῆς χριστιανικῆς πίστεως καὶ τῆς προσφορᾶς τῆς Ἐκκλησίας στὴ ζωὴ τοῦ ἔθνους, κάτι πού οἱ ἄθεοι ἀριστεροὶ ἀρνοῦνται. Πρόσφατο παράδειγμα τὰ ὅσα εἶπε γνωστός ἀριστερός ἐναντίον τοῦ ἁγίου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ ἐξ ἀφορμῆς προτάσεως νὰ ὀνομασθῆ ἡ Ἰονία ὁδός, «ὁδὸς Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ»!

- Σὲ ἀντίθεσι μὲ τὰ ὅσα ἄθλια στόματα ἀθέων ἐκσφενδονίζου ἐναντίον τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς χριστιανικῆς πίστεως τῶν ἡρώων τῆς Φυλῆς μας, ὁ Μανώλης Γλέζος εὐκαίρως ἀκαίρως φανερώνει τὸ χριστιανικό του «πιστεύω».

- Ἡ σπουδαιότερη ὁμολογία του ἤταν τὰ ὅσα εἶπε στὸν Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν κ. Ἰερώνυμο, κατὰ τὴ συνάντησί τους στὸ Γραφεῖο τοῦ Ἀρχιεπισκόπου στίς 31 Μαρτίου 2017. Ἐκεῖ θέλησε νὰ ἐναποθέσῃ στὰ πόδια τοῦ Ἀρχιεπισκόπου τὴν ἐπιθυμία νὰ πεθάνῃ ὀρθόδοξα καὶ κηδευθῆ χριστιανικά. Ἐπιθυμία, πού δὲν ἔχει νὰ κάνῃ μὲ ὑστεροφημία (τί νὰ τὴν κάνῃ ἄλλωστε ἕνας θνητός;). Ἐπιθυμία γεμάτη πίστι καὶ ἐλπίδα.

- Κατὰ τὴ συνάντησι ὁ κ. Μανώλης Γλέζος συζήτησε ἐπίσης μὲ τὸν Ἀρχιεπίσκοπο διάφορα θέματα τῆς ἐπικαιρότητας καὶ ὑπετόνισε τὸ ρόλο τῆς Ἐκκλησίας γιὰ τὴν υπεράσπισι τῆς Πατρίδας καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος εὐλόγησε τὸ θρυλικὸ Γλέζο καὶ τὸν προέπεμψε μὲ ἐγκάρδιες εὐχές.

- Ἄν ἄλλοι ἐπισκέπτονται τὸν Ἀρχιεπίσκοπο ἐθιμοτυπικά ἢ γιὰ λόγους ἐπικοινωνιακοὺς καὶ συνεργασίας, ὁ Μανώλης Γλέζος τὸν ἐπισκέφθηκε γιὰ προσωπικό του ὑπαρξιακό πρόβλημα.

- Ἄν τὸν θαυμάζῃ ἡ ἱστορία τοῦ τόπου μας, πού κατέβασε τὴ Γερμανικὴ σημαία, τὸν θαυμάζουμε τώρα ὅλοι, διότι τὰ τρεμάμενα χέρια του ὑψώσαν τὴ σημαία τῆς χριστιανικῆς ὁμολογίας.

ΙΩΑΝΝΗΣ ὁ ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

Κωδικός
01-1323

ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

Ἰδιοκτήτης: Σύλλογος «Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής»

Ἐπεύθυνος ἐκδόσεως: Ἄγγελ. Μπότζιου
Χριστοκοπίδου 12 -105 54 - Ἀθήνα

www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα: 2103212713 & 2109765440

e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

Ἐπεύθυνος Τυπογραφείου:

Β. Μπουζάλας, 25 Μαρτίου 124, Περιστέρι

Ἐτησίᾳ συνδρομή:

Ἐσωτερικοῦ 10 €. Κύπρου 20 €.

Ἐξωτερ.: Εὐρώπης 20 €. Ἀμερικῆς: δολ. 25.

Καναδᾶ καὶ Αὐστραλίας: δολλάρια 30.

Ἐπιταγὲς καὶ ἐπιστολές:

Περιοδικό «Βαπτιστής»

Χριστοκοπίδου 12, 105 54, Ἀθήνα.

Ἄρνοῦνται τὴν ἔκτρωσι

Οἱ ἀναισθησιολόγοι τοῦ Νοσοκομείου τῆς Σάμου, μέ ἀπόφασί τους, πού κοινοποιήθηκε στή διοίκησι τοῦ νοσοκομείου, ἀρνοῦνται νά χορηγοῦν ἀναισθησία σέ περιπτώσεις **διακοπῆς κνήσεως**, ἐκτός ἐάν συντρέχουν ἰατρικοί λόγοι κινδύνου τῆς ζωῆς ἢ τῆς υγείας τῆς ἐγκύου. Οἱ ἀναισθησιολόγοι ἀρνοῦνται νά μετέχουν στή διαδικασία τῆς ἐκτρώσεως γιά λόγου ἠθικῆς συνειδήσεως. Ἐπικαλοῦνται καί τό ἄρθρο 31 τοῦ Νόμου 3418/2005 (κώδικας ἰατρικῆς δεοντολογίας), πού ἀναφέρει πὼς «ὁ ἰατρός *μπορεῖ νά ἐπικαλεστεῖ τοὺς κανόνες καί τίς ἀρχές τῆς ἠθικῆς συνειδήσεως του καί νά ἀρνηθεῖ νά ἐφαρμόσει ἢ νά συμπράξει στίς διαδικασίες τεχνητῆς διακοπῆς τῆς κνήσης, ἐκτός ἐάν ὑπάρχει ἀναπότρεπτος κίνδυνος γιά τή ζωή τῆς ἐγκύου ἢ κίνδυνος σοβαρῆς καί διαρκοῦς βλάβης τῆς υγείας τῆς*».

• Νά σημειωθῆ, ὅτι μέχρι πρό τινος καί στό νοσοκομεῖο τῆς Σάμου, ὅπως δυστυχῶς καί σ' ὅλα τὰ νοσοκομεῖα τῆς χώρας, πραγματοποιοῦνταν διακοπές κνήσεως στό νοσοκομεῖο, μέ τή συναίνεσι τῆς ἐγκύου ἢ τῶν γονέων σέ περιπτώσεις ἀνήλικης, ὅπως ἐξ ἄλλου δυστυχῶς ὁ νόμος (ὑπέρ τῶν ἐκτρώσεων) ὀρίζει.

• Σύμφωνα μέ δημοσιογραφικῆς πληροφορίας ἢ διοικήσις τοῦ Νοσοκομείου φαίνεται νά μήν ἔχη τό δικαίωμα νά ὑποχρεώσῃ τοὺς ἀναισθησιολόγους καί τοὺς μαιευτῆρες νά συμμετάσχουν σέ διακοπή ἐγκυμοσύνης.

Ἦταν ἀναμενόμενο ν' ἀρχίσουν οἱ ἀντιδράσεις, οἱ εἰρωνεῖες, ἀλλά **καί οἱ πιέσεις**. Ὅλοι, βλέπετε, ἔχουν δικαίωμα νά ἐνεργοῦν ὅπως θέλουν, καί μάλιστα ἄτιμα καί ἐγκληματικά. Ὁ χριστιανός δέν ἔχει δικαίωμα νά ἐνεργῆ κατά συνείδησιν! Ἦδη πολλοὶ φορεῖς κατευθυνόμενοι ἀπὸ ἀθέους καί ἀμοραλιστές, κατηγοροῦν τή διευθύντρια τῶν ἀναισθησιολόγων. Λένε, πὼς πρὶν ἀνῆκε στό ΚΚΕ καί προέβαινε σέ συνεργεία ἐκτρώσεων, ἐνῶ τώρα πρέπει νά ἔχει «μπλέξει» σέ θρησκευτικὴ κίνησι!

Δηλαδή, ἀποκλείεται νά δέχτηκε καί αὐτὴ ἢ ἀναισθησιολόγος τό μήνυμα τοῦ εὐαγγελίου γιά σεβασμό στή ζωὴ καί νά μετανόησε;

• Γενικά ὅμως ὁ τίμιος γιατρός εἶναι **γιατρός**. Πάνω ἀπὸ τίς κραυγές τῶν ὑστερικῶν, πού στριγγλίζουν ὑπὲρ τῶν ἐκτρώσεων, ἔχει τὴ συνείδησί του. Ὑπεράνω φορικῶν ἀπαιτήσεων, ἔχει τό φόβο τοῦ Θεοῦ, τὴν ἀγάπη στή ζωὴ καί τὴν ἀπόφασιν νά μήν ὑποκύψῃ σέ ἐκβιασμούς.

• Γιά ὅλα τὰ ἄτιμα ἔργα, πού καταπιεστικά ἐπιβάλλει τό ἄθεο κατεστημένο καί ἡ διεφθαρμένη κοινωνία μας, ἀπαιτεῖται **ἀντίστασις**. Ὁ ἐνάρετος κλείνει τὰ αὐτιά του στὰ ἐγκληματικά σχέδια τοῦ κόσμου καί βαδίζει σταθερά στίς γραμμές τῆς ἠθικῆς καί τῆς ἀλήθειας.

• Τό παράδειγμα τῶν ἀναισθησιολόγων τῆς Σάμου ἃς ἀκολουθήσουν καί ὅλοι οἱ γιατροὶ τῆς Ἑλλάδος, ιδίως ὅσοι λόγῳ εἰδικότητος ἐμπλέκονται στή διαδικασία τῆς ἐν ψυχρῷ δολοφονίας ἀθῶων παιδιῶν.

Γιά νά ψηφισθῆ ὁ ἐγκληματικὸς νόμος ὑπὲρ τῶν ἐκτρώσεων, ἄθλια γυναῖκα, χωρὶς καμμιά κοινωνικὴ ὑπόληψιν, ἔκαναν διαδηλώσεις καί ὑψωναν πανῶ, πού ἔγραφαν: «*Τό σῶμα εἶναι δικό μας, τό κάνουμε ὅ,τι θέλουμε!*»!

Καιρὸς νά διαδηλώσῃ καί ὁ ἠθικός καί τίμιος κόσμος τὴν **ἀντίδρασί** του καί νά δείξῃ τὴν **ἀντίστασί** του στή φορικὴ μαρτυρία κατὰ τῶν παιδιῶν καί νά ὑψώσῃ πανῶ, πού νά γράφουν: «*Ἡ ζωὴ τῶν παιδιῶν δέν εἶναι δική μας*» — «*Κάτω τὰ χέρια σας καί τὰ μαχαίρια σας ἀπὸ τὴ ζούλα τοῦ μικροῦ κυφορούμενου βρέφους!*».

Μήπως ἦρθε ἡ ὥρα, ἀντὶ νά κάνῃ **πανηγύρια** ἡ Ἐκκλησία καί πολυερχιερατικά συλλεῖτουργα καί λιτανεῖες μέ «*φολκλόρ*» καί ἐπιδείξεις, νά σημάνῃ συναγερμὸ ζωῆς; Σέ λίγο θά ἔχουμε λείψανα καί εἰκόνες **καί δέν θά ἔχουμε παιδιά!** Καί ἓνα παιδί, ἐμψυχη εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ, ἀξίζει περισσότερο ἀπὸ πολλές εἰκόνες.

Ἐκθρονίζουμε τὰ παιδιά ἀπὸ τό θρόνον τῆς ζωῆς (τὴν μήτρα) καί **ἐνθρονίζουμε** εἰκόνες! Βαβαὶ τῆς ὑποκρισίας μας!

Προσκυνᾶμε ἄγαλμα;

Ἴδωλα ἐπιτρέπονται στήν Ὀρθοδοξία; Ἐπιτρέπεται, δηλαδή, νά ἔχουμε ἀγάλματα καί νά τά προσκυνᾶμε, ὅπως προσκυνᾶμε τίς εἰκόνες, τοῦ Χριστοῦ μέν λατρευτικά, τῶν δέ ἁγίων τιμητικά;

• Οἱ Παπικοί ἔχουν ἀγάλματα στούς Ναοῦς τους. Καί σκέφτηκαν νά προσφέρουν καί σέ μᾶς, ἀφοῦ βέβαια ἐμεῖς προσέσαμε καί τοὺς παρακαλέσαμε!

Κάποτε γιά ὑποπτες προσφορές ἴσχυε τό τοῦ Βιργιλίου: «**Φοβοῦ τοὺς Δαναοὺς κᾶν δῶρα φέροντας**». Πολύ περισσότερο γιά τοὺς Ὀρθοδόξους ἰσχύει τό: «**Φοβοῦ τοὺς Παπικούς κᾶν δῶρα φέροντας**». Καί ἀκόμα περισσότερο τό: «**Φοβοῦ τοὺς Παπικούς κᾶν λείψανα φέροντας**», ὅταν μάλιστα τά λείψανα πού προσφέρουν ἔχουν ὡς περιτυλιγμα εἰδωλικά ἀγάλματα!

• Οἱ Παπικοί ἔχουν ἀπέραντες ἀποθήκες, πού οἱ ἴδιοι δέν τίς χρησιμοποιοῦν πλέον, ἀλλ' εἶναι πρόθυμοι νά τίς ἀνοίξουν, ὅταν σάν... ζητιάνοι ὀρθόδοξοι μεγαλόσχημοι προστρέχουν καί ἐκλιπαροῦν! Οἱ ἀποθήκες, μουσειακῆς περισσότερο μορφῆς, φιλοξενοῦν ἀπό χρυσάφια παλαιῶν Παπῶν, μέχρι λάρνακες καί ἀναρίθμητα (ἀνεξέλεγκτα;) λείψανα.

• Στήν Ὀρθόδοξο Ἐκκλησία ὑπάρχουν λείψανα τῆς ἁγίας Ἑλένης. Τί χρειαζόμασταν λείψανά της ἀπό τή Βενετία, δηλαδή, ἀπό τοὺς Παπικούς; Καί ἐν πάσῃ περιπτώσει ἄς ποῦμε ὅτι δεχόμαστε καί ἓνα λείψανο ἀπό τή Δύσι. Μά στήν περίπτωσι τῆς νέας μεταφορᾶς ἀπό τή Βενετία, μετα-

φέραμε... **ἄγαλμα** καί τό παρουσιάσαμε στό λαό ὡς «**σκήνωμα**»!

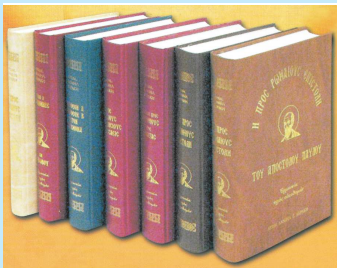
• Βέβαια ὁ διαφημιστής τῆς ὅλης ὑποθέσεως (βοηθός ἐπίσκοπος) ἔσπευσε νά διορθώσῃ τά τῆς διαφημιστικῆς ἀφίσσας, πού ἔκανε λόγο γιά **σκήνωμα**. Στή διορθώσει μίλησε γιά **λείψανα** τῆς ἁγίας Ἑλένης.

• Ὅσοι σπεύδουν πρὸς προσκύνησι, ἀπό εὐλάβεια βεβαίως τό κάνουν. Δέν γνωρίζουν τό τοῦ ἀποστόλου Παύλου: «Τίς συγκατάθεσις ναῶ Θεοῦ μετὰ εἰδώλων;» (Β' Κορ. σ' 16). Πάντως λείψανα δέν διακρίνουν. Λένε οἱ ἀρμόδιοι, ὅτι σ' αὐτὴν τὴν **πολυτελέστατη λάρνακα**, ἀσήκωτη ἀπὸ «εὐγενῆ» μέταλλα, ὑπάρχουν δύο-τρία μικρά τεμάχια λειψάνων τῆς ἁγίας. Τό σίγουρο εἶναι, ὅτι μέσα στήν καλλιτεχνική καί βαρύτιμη λάρνακα δέν ὑπάρχει **σκήνωμα**, ὅπως π.χ. τά σκηνώματα (ὀλόσωμα) τῶν ἁγίων Διονυσίου, Γερασίμου, Σπυρίδωνος καί ἄλλων.

• Τότε αὐτό τό ὁμοίωμα, πού βρίσκεται ξαπλωμένο στήν πολυτελέστατη λάρνακα, τί εἶναι; Ἐνα «εἶδωλο», δηλαδή **μεταλλικό σῶμα** (ἀπὸ χρυσάφι, ἀπὸ ἀσήμι, ἀπὸ χαλκό, «οὐκ οἶδα!»). Εἶναι ἓνα **ξαπλωμένο ἄγαλμα**, περιτυλιγμένο μέ βασιλική στολή καί βασιλικό στέμμα!

• Καί γεννᾶται τό ἐρώτημα: Ἐπὶ πότε σέ Ὀρθόδοξο Ναό μαζί μέ εἰκόνες ἔχουμε καί ἀγάλματα, ἔστω καί ἁγίων; Καί γιατί ἀποπροσανατολίζουμε τό λαό; Ὁ λαός ἓνα χρειάζεται: Τό πρόσωπο τοῦ **μοναδικοῦ Σωτῆρος** Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ Ἐσταυρωμένου καί Ἀναστημένου Κυρίου, τὸν ὁποῖον ἀγάπησε καί διακόνησε ἡ ἁγία Ἑλένη.

Προσφορά

Πασχαλινὴ προσφορά γιά τοὺς ἀναγνώστες τοῦ περιοδικοῦ μας.

• Οἱ 14 ἐπιστολές τοῦ ἀποστόλου Παύλου, ἐρμηνευμένες ἀπὸ τὸν ἀρχιμ. Δανιὴλ Γ. Ἀεράκη, σέ ἑπτὰ τόμους καλλιτεχνικῆς βιβλιοδεσίας, ἀπὸ 140, μόνο 80 εὐρώ. Ἡ προσφορά ἀποστέλλεται ἐπὶ ἀντικαταβολῇ μέ δῶρο τά ταχυδρομικά ἔξοδα.

• Πληροφορίες καί παραγγελίες στά τηλέφωνα: 2103212713 καί 2109765440.

Τό φρικτότερο έγκλημα

Τά δελτία τῶν εἰδήσεων ἀκούσαμε τὴν εἰδηση γιὰ τὴ δολοφονία ἑνὸς ἐξάχρονου κοριτσιοῦ, μὲ εἰδικές ἀνάγκες, μὲ δράστη τὸν πατέρα του. Ὅπως εἶναι συνηθισμένο σ' αὐτές τίς περιπτώσεις, τὰ δελτία εἰδήσεων χαρακτηρίζαν τὸ γεγονός ὡς φρικτό, ἀποτρόπαιο ἔγκλημα καὶ δημιουργοῦσαν στοὺς ἀκροατές τους, μὲ τίς περιγραφές τῶν συνθηκῶν τοῦ ἐγκλήματος, ἀνάλογα συναισθήματα γιὰ τὸν δράστη.

Ἡ σκέψη, πού μᾶς ἐνόησε μὲ ἀφορμὴ αὐτὸ τὸ γεγονός, ἦταν ἡ ἀκόλουθη. Πράγματι, ἡ δολοφονία τῆς ἐξάχρονης Στυλιανῆς, πού ἦταν παιδί μὲ εἰδικές ἀνάγκες, εἶναι ἕνα **ἔγκλημα φρικτό**. Δολοφονήθηκε καὶ κατόπιν, ἀντὶ νὰ ταφῆ, πετάχθηκε τὸ πτώμα της μέσα σὲ σάκο σκουπιδιῶν, γιὰ νὰ καταλήξῃ στὸν κάδο τῶν ἀπορριμμάτων.

Ὅμως εἶναι φρικτὴ καὶ ἡ ὑποκρισία τῶν ΜΜΕ, ὅταν ἐνῶ «συγκλονίζονται» ἀπὸ τὴ δολοφονία τῆς ἐξάχρονης Στυλιανῆς, μιλοῦν σὲ ἄλλες ἐκπομπές τους μὲ φιλελεύθερη ἀμετροπέπεια γιὰ τὸ «δικαίωμα τῆς γυναίκακας στὸ σῶμα» της, δικαίωμα πού περιλαμβάνει τὴν «διαχείριση τοῦ ἔμβρυου» της, δηλαδή τὸ δικαίωμα της νὰ ἐπιλέγῃ καὶ τὴν **ἄμβλωση!**

Γιὰτί ὅμως ἡ δολοφονία ἑνὸς γεννημένου παιδιοῦ μὲ εἰδικές ἀνάγκες νὰ εἶναι στυγερὸ ἔγκλημα, καὶ ἡ δολοφονία ἑνὸς ἔμβρυου, ἐπειδὴ ὁ προγενετικός ἔλεγχος ἔδειξε ὅτι θὰ γεννηθῆ μὲ κάποιον πρόβλημα, δέν εἶναι ἔγκλημα;

Πῶς, δηλαδή, ἡ ἴδια πράξη στὴ μιά περίπτωση νὰ εἶναι **ἔγκλημα** καὶ στὴν ἄλλη **δικαίωμα**;

Μήπως ὁ πολιτισμὸς μας τελικὰ ἔχει κατεύθυνση πρὸς τὴν ὅλο καὶ εἰδεχθέστερη βαρβαρότητα, ἀφοῦ τὴν βιαιότητα ἀπέναντι σὲ ἀνυπεράσπιστα πλάσματα, ἐν προκειμένῳ τὸν φόνο τῶν ἀνεπιθυμητῶν ἔμβρυων, τὸν χαρακτηρίζει δικαίωμα καὶ τὸν κάνει προμετωπίδα τοῦ κοινωνικοῦ φιλελευθερισμοῦ του;

Ὅμως ἡ **ἄμβλωση** καὶ ὁ **φόνος** ἑνὸς

Ὅσοι μποροῦν, στέλνουν τὰ 10 εὐρῶ ἐτησίως

Θὰ διευκολυνθῆ ἡ ἔκδοσις τοῦ περιοδικοῦ μας, ἂν οἱ φίλοι ἀναγνώστες στείλουν τὴ συνδρομὴ (10 εὐρῶ) καὶ γιὰ τὸ ἔτος **2017**.

• Στὸ λογαριασμὸ:

0026.0236.39.0100353548 EUROBANK.

IBAN: GR 7902602360000390100353548

• Στὸ λογαριασμὸ:

123002002008865 ALPHA BANK.

IBAN: GR 120140 1230 1230 0200 2008 865

• Ταχυδρομικὰ στὴ διεύθυνσι: «**Βαπτιστής**», **Χριστοκοπίδου 12, 10554, Ἀθήνα.**

• Τοῦ ἐξωτερικοῦ τὸ ἔμβασμα στὸ ὄνομα «**Βαπτιστής**» (χωρὶς τὴ λέξι Περιοδικό).

Τηλ.: **2103212713 - 2103212107.**

παιδιοῦ πού γεννήθηκε δέν διαφέρουν μεταξύ τους. Κι αὐτὸ δέν τὸ λένε κάποιοι «ὀπισθοδρομικοί» Χριστιανοί, πού σέβονται τὴν ζωὴ ὡς δῶρο τοῦ Θεοῦ. Τὸ λένε καὶ σοβαροὶ ἱατροί, πού σέβονται τὴν ἱατρικὴ τους συνείδησι. Τὸ λέει κάθε ἄνθρωπος, πού σέβεται τὴ ζωὴ.

Τὸ δικαίωμα γιὰ ζωὴ τὸ ἔχουν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι. Καὶ ἄνθρωπος εἶναι καὶ τὸ **κυφορὸν ἔμβρυο**.

(περιοδικό «**Παρέμβαση**» ἰ. Μητροπόλεως **Ναυπάκτου**, Ἀπριλ. 2017)

Κατασκήνωση 2017

Ἁγίου Στεφάνου

Περαχώρας Λουτρακίου

Ἀγόρια Δημοτικοῦ

27 Ἰουνίου - 6 Ἰουλίου

Ἀγόρια Γυμνασίου-Λυκείου

7-19 Ἰουλίου

Κορίτσια

20 Ἰουλίου - 3 Αὐγούστου

Πληροφορίες στὰ τηλέφωνα:

2103212713, 2109765440